

Najnevarnejše vraževerje

povzeto po knjigi Larkena Rosa

marec 2024

:blaž

»Vlada je organiziran kriminal.«

(Josh Sigurdson)

»Bolj skorumpirana kot je država, več je zakonov.«

(Publij Kornelij Tacit)

»Če bi volitve karkoli spremenile, bi bile prepovedane.«

(Mark Twain)

»Ljudje se ne bi smeli bati vlade, temveč bi se morala vlada bati ljudi.«

(V v filmu *V for Vendetta*)

»Država obstaja zato, da nas drži – ne pokonci, temveč v šahu.«

(:blaž)

»To, da ljudje najprej volijo lastne sužnjelastnike in potem jamrajo, da so sužnji,
mora biti definicija umske bolezni.«

(:blaž)

»'Vlada obstaja zato, da ljudem služi' mora biti ena najbolj idiotskih izjav v zgodovini –
in najlepši dokaz o popolnem nadzoru uma.«

(:blaž)

Viri

The Most Dangerous Superstition (2011)

Kazalo

Najnevarnejše vraževerje	1
Izpodbijanje dokazov o »oblasti«	9
Vpliv vraževerja	17
Življenje brez vraževerja	43
Opomba avtorja	57

Najnevarnejše vraževerje

Večino trpljenja in krivic na svetu, tako danes kot v preteklosti, lahko pripišemo eni sami zamisli. Večina zla je posledica vraževerja – prepričanj, ki jih gojimo, čeprav ta prepričanja nasprotujejo dokazom in so skregana z zdravo kmečko pametjo. Kljub temu, da je bistvo priročnika pripravljeno sprejeti zelo malo ljudi, je to preprosto: **da je vera v »oblast«, ki vključuje vero v »vlado«, nerazumna in protislovna**. To versko prepričanje je v nasprotju s civilizacijo ter moralnostjo in predstavlja najnevarnejše in najbolj uničujoče vraževerje. Vera v »oblast« ni sila za red in pravičnost, temveč smrtni sovražnik človeštva. Nas so seveda učili ravno obratno, torej da je poslušnost »oblasti« vrlina; da je spoštovanje »vlade« in »zakona« tisto, kar nas dela civilizirane, in da vodi nespoštovanje »oblasti« v kaos in nasilje. Večina ljudi je tako zdresiranih, da poslušnost »oblasti« povezujejo s tem, da so dobri ljudje. Napad na koncept »oblasti« večini ljudi zveni tako, kot če bi rekli, da prav in narobe ne obstajata ter da ni treba imeti standardov za obnašanje in moralo. Mit o »oblasti« je treba razbiti ravno zato, ker prav in narobe obstajata in ker je pomembno, kako z drugimi ravnamo. Spoštovanje »oblasti« in spoštovanje človečnosti je medsebojno izključujoče, saj gre za diametralni nasprotji. Razlog, zakaj ne bi smeli spoštovati mita o »oblasti«, je, da bi lahko spoštovali človečnost in pravičnost. Najučinkovitejši način, da se zatre človečnost in dostojnost posameznika, je, da se ga nauči spoštovati in ubogati »oblast«.

Obstaja velik razkorak med tistim, za kar ljudje pravijo, da je namen obstoja »oblasti« (da ustvari mirno in civilizirano družbo), in med njenimi dejanskimi posledicami. **Do večine krivic in uničenja v zgodovini ni prišlo zato, ker so ljudje kršili »zakon«, temveč zato, ker so se držali in drugim vsiljevali »zakone« »vlade«**. Otroke še vedno učijo, da prideta mir in pravičnost od avtoritarnega nadzora in da imajo »moralno dolžnost«, da spoštujejo »vlado«. Učijo jih, da pomeni biti dober delati tisto, kar ti rečejo drugi, in da je delati tisto, kar je pravilno, sopomenka za spoštovanje pravil, v resnici pa je ravno obratno. Če hočemo biti moralni, moramo slediti svoji vesti in prevzeti osebno odgovornost ter sami presoditi o tem, ali je neko ravnanje pravilno ali napačno, kar je ravno nasprotno od spoštovanja »oblasti«.

Glavna nevarnost mita o »oblasti« ni v umu »vlade«, ki družbo nadzoruje, temveč v umu ljudi, nad katerimi se nadzor vrši. Posameznik, ki drugim rad gospoduje, človeštvu ne predstavlja grožnje, razen če množice zaradi »zakonov« »vlade« dominacije ne dojemajo kot legitimne. Zblojen um Adolfa Hitlerja človeštvu ni predstavljal grožnje; zlo je zagrešilo na milijone ljudi, za katere je Hitler predstavljal »oblast« in ki so se čutili dolžne izvrševati njegove ukaze. **Težava ni v tem, da v »oblast« verjamejo zli ljudje; težava je v tem, da vanjo verjamejo dobri ljudje**, ki potem zagovarjajo in izvajajo agresijo, povzročajo krivice in zatiranje ter celo morijo. Povprečen etatist (človek, ki verjame v »vlado«) sicer obžaluje, da se »oblast« zlorablja kot orodje za povzročanje zla, pa vendar vztraja, da je »vlada« lahko tudi sila za nekaj dobrega in da lahko »oblast« zagotovi pot v mir in pravičnost.

Ljudje zmotno predpostavljajo, da stvari, od katerih ima človeštvo korist, zahtevajo obstoj »vlade«. Kljub trditvam »vlade«, da ravna v imenu ljudi in »skupnega dobrega«, je resnica ta, da je **»vlada« po naravi v neposrednem nasprotju z interesi človeštva**. »Oblast« ni plemenita zamisel, ki se kdaj pa kdaj izpridi, niti ne veljaven koncept, ki se kdaj pa kdaj ponesreči. Že sam koncept »oblasti« je protičloveški in neverjetno uničevalen. Seveda večina ljudi to trditev težko prebavi. Ni »vlada« ključen del človeške družbe? Ni mehanizem, ki omogoča civilizacijo, saj prisili »nepopolne« ljudi, da se obnašajo miroljubno in olikano? Niso pravila in »zakoni« tisto, kar omogoča, da se med sabo dobro razumemo, da rešujemo spore na civiliziran način in da trgujemo ter na druge načine interagiramo na miren in pošten način? Ali nam že od nekdaj ne govorijo, da bi bili brez spoštovanja »oblasti« in »vladavine prava« le neumne in nasilne zveri, ki bi živele v stalnih sporih in kaosu?

PREPOZNAVANJE SOVRAŽNIKA

Od mladih nog nas učijo, naj se podredimo volji »oblasti« in naj upoštevamo uredbe tistih, ki so na položajih moči in nadzora. Pridnost otrok se najprej ocenjuje po tem, kako poslušno ubogajo starše, nato kako poslušno ubogajo učitelje in potem kako poslušno se držijo »zakonov« »vlade«. Družba je implicitno in eksplicitno nasičena s sporočili, da je poslušnost vrлина in da so dobri tisti ljudje, ki delajo tako, kot jim ukaže »oblast«. Posledica tega je, da je koncept moralnosti in poslušnosti v umu ljudi tako zblojen, da razumejo vsak napad na zamisel o »oblasti« kot napad na moralnost. Vsak namig, da je »vlada« po naravi nelegitimna, jim bo zvenel, kot če bi predlagali, naj se ljudje obnašajo kot brezčutne in nasilne zveri ter naj živijo po zakonu preživetja najmočnejšega. Težava je v tem, da temelji sistem prepričanj povprečnega človeka na nejasnih in pogosto nasprotujočih si konceptih in predpostavkah. Izraze, kot so »državljan«, »moralnost«, »poslušnost«, »voditelj«, »zakon« in »zakonodajno telo«, pogosto uporabljajo ljudje, ki o teh konceptih niso nikoli racionalno razmislili. Če hočemo razumeti naravo »oblasti« oz. »vlade«, je treba pojme najprej definirati.

»Vlada« ljudem govori, kaj naj naredijo. Vendar to ni zadostna definicija, saj mnogo posameznikov in organizacij ljudem govori, kaj naj naredijo. »Vlada« ne samo, da nekaj predlaga ali prosi, temveč **ukazuje in njeni ukazi so podprti z grožnjo s kaznijo oz. uporabo sile proti ljudem, ki se ne podredijo**, torej proti tistim, ki »kršijo zakon«. Pri tem je ključno to, da **ljudje mislijo, da ima »oblast« pravico, da daje in izvršuje ukaze**. V primeru »vlade« so to »zakoni«, njihova kršitev pa se imenuje »kaznivo dejanje«.

»Oblast« lahko definiramo kot **pravico vladanja**. Pri tem ne gre le za sposobnost, da s silo nadzoruje druge, temveč za **domnevno moralno pravico**, da to počneš. Razlika med ulično tolpo in »vlado« je le v tem, kako ju tisti, nad katerimi se nadzor vrši, dojemajo. Kazniva dejanja, ki jih zagreši nasilnež, se ljudem zdijo nemoralna in neupravičena. Žrtev sicer lahko zahtevam nasilneža ugodi, vendar tega ne stori zaradi občutka moralne dolžnosti, temveč iz strahu. Če bi žrtev mislila,

da se lahko nasilnežu zoperstavi brez nevarnosti zase, bi to brez kakršnegakoli občutka krivde tudi storila. Žrtev nasilneža ne dojemajo kot legitimnega in »zakonitega« vladarja oz. kot »oblast«, njegov plen se ne imenuje »davek« in njegove grožnje ne »zakoni«.

Po drugi strani pa ljudje ukaze in zahteve »vlade« dojemajo popolnoma drugače. Moč in nadzor »zakonodajalcev« v »vladi« razumejo kot »legalna«, legitimna, utemeljena in kot nekaj dobrega. Večina ljudi, ki spoštujejo »zakon« in plačujejo »davke«, tega ne počne zaradi strahu pred kaznijo, temveč zaradi **občutka dolžnosti**. Vse je odvisno od tega, kako poslušni ljudje dojemajo tiste, ki jim dajejo ukaze: če jih dojemajo kot »oblast« oz. kot legitimnega gospodarja, potem mislijo, da imajo »moralno pravico« dajati ukaze in da imajo oni »moralno dolžnost« te ukaze izvrševati.

V preteklosti so nekatere Cerkve trdile, da imajo pravico kaznovati heretike in druge grešnike, danes pa je na Zahodu koncept »oblasti« skoraj vedno povezan z »vlado«. Pravzaprav lahko ta izraza uporabljamo kot sopomenki, saj eden nakazuje drugega: »oblast« naj bi izvirala iz »zakonov«, ki jih sprejme »vlada«, in »vlada« je organizacija, ki naj bi imela pravico vladanja, tj. »oblast«.

»Vlada« temelji na konceptu, **da imajo določeni ljudje posebno pravico vladanja**. Samo ljudje v »vladi« naj bi imeli pravico izdajati dovoljenja, sprejemati »zakone«, uvajati »davke«, voditi vojne itd. Ko je v priročniku govora o veri v »oblast«, je s tem mišljena **zamisel, da imajo nekateri ljudje »moralno pravico« s silo nadzorovati druge in da imamo ostali »moralno dolžnost«, da jih ubogamo**.

»Oblast« je odvisna od opazovalca: **če ljudje, nad katerimi se nadzor vrši, verjamejo, da ima tisti, ki jih nadzoruje, to pravico početi, potem ga dojemajo kot »oblast«; če pa nadzora nimajo za legitimnega, potem ga dojemajo kot nasilneža**. Vsak »zakon« ali »davek«, vsake volitve ali politična kampanja, vsako dovoljenje, vsaka politična debata ali gibanje – vse, kar je povezano z »vlado« – temelji na zamisli, da imajo nekateri ljudje moralno pravico vladati drugim.

»VLADA« NE OBSTAJA

Večina ljudi verjame, da je »vlada« potrebna, čeprav istočasno priznajo, da »oblast« pogosto vodi v korupcijo in zlorabe. Vejo, da je »vlada« lahko nepoštena, nerazumna, nesposobna in tiranska, a še vedno verjamejo, da je lahko »oblast« sila za nekaj dobrega. Ne razumejo, da ni težava le v tem, da »vlada« daje slabe rezultate ali da se »oblast« mnogokrat zlorabi; stvar je v tem, da je **koncept sam po sebi popolnoma nerazumen in protisloven**. Gre za vraževerje, ki ni niti logično niti podprto z dokazi in v katerega ljudje verjamejo zaradi stalne indoktrinacije, s katero hočejo prikriti logično absurdnost koncepta. V resnici »oblast« ne obstaja in ne more obstajati.

Tudi »vlada« ne obstaja, nikoli ni in nikoli ne bo. Politiki so resnični; policija in vojska, ki uveljavljata voljo politikov, sta resnični; stavbe, v katerih se politiki nahajajo, so resnične; orožje

je resnično, a dozdevna »oblast« ni. **In brez »oblasti« – brez pravice, da počnejo to, kar počnejo – niso naštetni nič drugega kot tolpa nasilnežev.** Izraz »vlada« nakazuje legitimnost in pomeni izvajanje »oblasti« nad narodom oz. ozemljem. Način, kako ljudje govorijo o tistih, ki so na položajih moči, ko npr. njihove ukaze imenujejo »zakoni« in njihovo nespoštovanje »kaznivo dejanje«, namiguje na pravico »vlade«, da vlada, in na dolžnost subjektov, da ubogajo. A brez pravice vladanja (»oblasti«) ni razloga, da bi entiteto imenovali »vlada«. Politikov in njihovih plačancev tako ni mogoče razločiti od organizirane kriminalne združbe. In to »vlada« v resnici je – **nelegitimna tolpa kradljivcev, nasilnežev in morilcev, ki se pretvarjajo, da so legitimno vladajoče telo.**

Vsa javna politična debata je nesmiselna in popolna izguba časa, saj temelji na napačni predpostavki, da ima človek drugemu pravico vladati – da »oblast« obstaja. Ljudje moramo prepoznati in opustiti to vraževerje, to nerazumno laž, ki so jo vsadili skoraj vsakemu. Večina težav na svetu bi čez noč izginila, če bi ljudje to vraževerje opustili, kar je tako, kot če bi nehali verjeti v Božička. Vse predlagane rešitve in zamisli, ki temeljijo na obstoju »vlade« (torej politika), so neveljavne.

MIT O SOGLASJU

Moderni svet suženjstvo obsoja, vendar je odnos domnevne »oblasti« do subjektov isti kot odnos sužnjelastnika (gospodarja) do sužnja (lastnine). Ker verniki v »oblast« tega nočejo priznati, leporečijo, da bi prikrili pravo naravo situacije. En tak primer je »soglasje tistih, ki jim vladajo«.

Med ljudmi obstajata dva načina interakcije: prvi je medsebojni dogovor, drugi pa, da nekdo uporabi grožnje ali nasilje, da ljudem vsili svojo voljo. Prvi način lahko imenujemo soglasje, saj se obe strani z nečim prostovoljno strinjata, drugega pa vladanje, saj en človek nad drugim vrši nadzor. Ker sta si ta dva koncepta – soglasje in vladanje – nasprotujoča, je koncept »soglasja tistih, ki jim vladajo« protisloven. Če obstaja soglasje, potem ne gre za vladanje; če gre za vladanje, potem ni soglasja. Nekateri trdijo, da je večina ljudi ali narod kot celota dal soglasje za vladanje, vendar obrne to koncept soglasja na glavo. Nihče, niti posameznik niti skupina ljudi, ne more dati soglasja **za nekoga drugega**. To je tako, kot če bi rekli: »Soglašam, da te oropajo.« To je skregano z logiko, a ravno to je temelj kulta »demokracije« – **zamisli, da lahko večina da soglasje v imenu manjšine**. Tukaj ne gre za soglasje tistih, ki jim vladajo, temveč za nasilno vladanje s soglasjem tretje osebe.

Tudi če bi nekomu rekli »Strinjam se s tem, da me s silo nadzoruješ.«, bi tisti trenutek, ko bi človek, ki nadzor vrši, drugega v nekaj prisilil, to nehalo biti soglasje; in do tistega trenutka ne bi šlo za vladanje, temveč za prostovoljno sodelovanje. Če ta koncept izrazimo še bolj natančno, razkrije shizofrenijo: »Strinjam se, da mi vsiljuješ stvari, ne glede na to, ali se z njimi strinjam ali ne.«

V resnici se nihče ne strinja, da bi ljudem v »vladi« dovolili početi, kar bi hoteli. Da bi ustvarili soglasje, so verniki v »oblast« tej mitologiji dodali koncept »implicitnega soglasja«. Trdijo, da se zgolj s tem, ko živimo v nekem mestu ali »državi«, »strinjamo«, da se bomo držali pravil in če nam niso všeč, lahko tisto mesto ali »državo« zapustimo; v kolikor tam ostanemo, naj bi to pomenilo »soglasje«, da nas nadzorujejo pravila tiste »jurisdikcije«. A ta zamisel je skregana z zdravo kmečko pametjo. Dogovor pomeni, da dva človeka za nekaj izrazita obojestransko pripravljenost. To, ker se nekdo nekje rodi, še ne pomeni, da se s stvarmi strinja. Tisti, ki ima pravico, da na nekem območju postavlja pravila, je po definiciji njegov lastnik. To je osnovna zamisel zasebne posesti – da obstaja lastnik, ki ima ekskluzivno pravico odločati o tem, kaj se dogaja s posestjo in na njej. Lastnik hiše ima npr. pravico, da vanjo ne spusti ljudi ali da obiskovalcem pove, kaj je v njej dovoljeno početi in česa ne.

Ista predpostavka je v ozadju zamisli o »implicitnem soglasju«. Če nekomu rečemo, da ima na izbiro, da »državo« ali zapusti ali pa da se podredi ukazom politikov, to nakazuje, da je vse v »državi« last politikov (»država« oz. »narod« je političen koncept, ki se nanaša na politično »jurisdikcijo« – gre za teritorij, na katerem določena tolpa trdi, da ima pravico vladanja). Če človek leta in leta plačuje za hišo ali si jo zgradi sam in ima še vedno na izbiro le, da ali uboga politike ali pa hišo zapusti, pomeni, da so hiša ter investirana čas in trud last politikov. In **če naša čas in trud legitimno pripadata nekomu drugemu, je to definicija suženjstva**. Točno to pomeni teorija o »implicitnem soglasju« – da je vsaka »država« velikanska plantaža sužnjev in da so vsi in vse v njej last politikov. In gospodar seveda ne potrebuje soglasja sužnjev.

Verniki v »vlado« ne razložijo, kako je nekaj politikov dobilo pravico, da lahko enostransko zahtevajo izključno lastništvo nad tisoči kvadratnih kilometrov zemlje in po milji volji vladajo ter izkoriščajo ljudi, ki tam živijo že od nekdaj. In če nam to ni všeč, lahko gremo na drugo plantažo sužnjev, v drugo »državo«. Končni rezultat je, da je vsak človek na Zemlji suženj in da lahko izbira le, pod katerim gospodarjem bo živel, kar popolnoma izključuje svobodo in to ni soglasje.

Prepričanje, da si politiki lastijo vse, se kaže v konceptu »zakonov o priseljevanju«. Zamisel, da človek za vstop v »državo« potrebuje blagoslov politikov – zamisel, da gre za »kaznivo dejanje«, če nekdo prestopi navidezno črto med eno in drugo avtoritarno »jurisdikcijo« – nakazuje, da je celotna »država« v lasti vladajočega razreda.

Teorija o »implicitnem soglasju« ni le skregana z logiko, temveč tudi ne odseva realnosti. »Vlada«, ki bi imela soglasje subjektov, ne bi potrebovala »organov pregona«; pregon potrebuješ samo, če nekdo za nekaj ne da soglasja. Vsi z odprtimi očmi vidimo, da »vlada« dnevno počne stvari proti volji ljudi. Vsak posameznik, ki je do sebe iskren, ve, da je tistim na »oblasti« vseeno, ali nekdo da soglasje za to, da bo »zakone« spoštoval, ali ne. Ukaze politikov bodo izvršili, po potrebi s silo, z ali brez soglasja posameznika.

ŠE VEČ MITOLOGIJE

Ljudje uporabljajo tudi druge napačne fraze, kot so »Mi smo vlada.«, »Vlada dela za nas.« in »Vlada predstavlja nas.« Vse te fraze so očitno neresnične, čeprav jih vladarji in subjekti stalno ponavljajo. Obstaja vladajoči razred in razred subjektov in razlike med njima so očitne: ena skupina ukazuje, druga uboga; ena skupina zahteva velike količine denarja, druga plačuje; ena skupina denar troši, medtem ko ga druga služi; eno skupino predstavljajo gospodarski paraziti, medtem ko je vse bogastvo rezultat truda druge skupine; samo ena skupina drugi govori, kje lahko živi in dela, kaj lahko pije in je, kaj lahko vozi, za koga lahko dela itd.

V tem sistemu je popolnoma jasno, kdo ukazuje in kdo uboga. Ljudje nismo »vlada« in kdor v to verjame, laže samemu sebi. Isto velja za trditev »Vlada dela za nas in je naš služabnik.« Gre za mantra, ki ne bi mogla biti dlje od resnice, ki je večina ljudi ne postavi pod vprašaj in ki jo načrtno vprogramirajo v ljudi, da bi zameglili njihov pogled na svet. Če »vlada« res dela za nas, zakaj potem ona odloča o tem, koliko ji moramo plačati? Zakaj naš »delojemalec« odloča o tem, kaj bo za nas naredil? O tem, kako moramo živeti? Zakaj naš »delojemalec« zahteva poslušnost ukazom in pošlje oborožene »organe pregona«, če jih ne spoštujemo? Povedano na preprost način: **če ti nekdo ukazuje in jemlje denar, potem ni tvoj služabnik in če tega nima pravice početi, potem ni »vlada«**. »Vlada« je, pa naj bo še tako omejena, organizacija, za katero ljudje mislijo, da ima pravico, da prek »zakonov« s silo nadzoruje obnašanje subjektov, zaradi česar je zamisel o »javnih uslužbencih« naravnost smešna. Zamisel, da je vladar služabnik tistih, ki jim vlada, je absurda.

Še bolj razširjena laž, ki jo uporabljajo, da prikrijejo odnos gospodar–suženj med »vlado« in javnostjo, je »predstavniška vlada«. Pravijo, da ljudje s tem, ko volimo posameznike na položaje »oblasti«, »izbiramo voditelje« in da tisti na položajih »oblasti« zgolj predstavljajo voljo ljudi. V resničnem svetu »predstavniška vlada« stalno počne stvari, ki jih njeni subjekti nočejo: zvišuje »davke«, sodeluje pri hujskanju k vojni; prodaja moč in vpliv tistim, ki ji dajo največ finančnih sredstev, itd. Vsak davkoplačevalec ve za kakšen primer, ko »vlada« z njegovim denarjem financira stvari, ki jim nasprotuje. Ne obstaja človek, ki lahko iskreno reče, da »vlada« naredi vse, kar hoče, in nič, česar noče. Koncept »predstavniške vlade« je že v teoriji zgrešen, saj »vlada« ne more predstavljati ljudstva kot celote, ker nimamo vsi istih želja. Ker različni ljudje od »vlade« zahtevajo različne stvari, bo »vlada« vedno delovala v nasprotju z voljo nekaterih ljudi. Tudi če bi »vlada« naredila tisto, kar zahteva večina subjektov, ne bi služila ljudstvu kot celoti, temveč bi nasilno viktimizirala manjše skupine na račun večjih. Poleg tega **tisti, ki nekoga predstavlja, ne more imeti več pravic kot tisti, katerega predstavlja**. Če nekdo nekoga zastopa, deluje v njegovem imenu in pravi zastopnik lahko počne le tisto kot človek, katerega zastopa. A v primeru »vlade« ljudje, ki naj bi jih politiki zastopali, nimamo pravice, da počnemo isto kot politiki (uvajamo »davke«, sprejemamo »zakone« itd.). Povprečen »državljan« nima pravice, da s silo nadzoruje izbire soljudi; da jim govori, kako naj živijo, ali da jih kaznuje, če se ne držijo »zakonov«. Ko torej to počne »vlada«, ne predstavlja nikogar drugega razen sebe.

Celo tisti, ki govorijo o »predstavniški vladi«, nočejo sprejeti osebne odgovornosti za dejanja ljudi, ki so jih volili. Če njihov kandidat sprejme škodljiv »zakon« ali dvigne »davke«, volivci ne občutijo

krivde ali sramote, ki bi jo, če bi to naredili sami ali če bi nekoga najeli oz. mu naročili, naj to naredi. To kaže na dejstvo, da niti najbolj goreči volivci ne verjamejo v »predstavniško vlado« in da politikov nimajo za predstavnike. Take in podobne mantre uporabljajo samo zato, da bi prikrili dejstvo, da je odnos med »vlado« in subjekti enak kot odnos med gospodarjem in sužnjem. En gospodar morda biča sužnje manj kot drug ali jim dovoli obdržati več pridelka kot drug ali bolje skrbi zanje kot drug, **vendar to še ne spremeni narave odnosa gospodar–suženj**. Tisti, ki ima pravico vladanja, je gospodar in tisti, ki mora ubogati, je suženj. In to drži, tudi če ljudje za opis stanja uporabljajo zavajajoče evfemizme, kot so »predstavniška vlada«, »soglasje tistih, ki jim vladajo« in »volja ljudi«.

Zamisel o »vladi od ljudi in za ljudi« sicer zveni lepo, a je nemogoča. Vladajoči razred ne more nič bolj služiti ali predstavljati tistih, ki jim vlada, kot lahko sužnjelastnik služi ali predstavlja sužnje. Edini način, da to stori, je, da neha biti sužnjelastnik, torej da sužnje osvobodi. Na enak način vladajoči razred oz. »vlada« ljudem ne more služiti, razen če neha biti »vlada«.

Še ena nerazumna doktrina je koncept »vladavine prava«. Ideja je, da je vladavina ljudi slaba, saj služi tistim s slo po moči, medtem ko pomeni »vladavina prava«, da se za celotno človeštvo uvede enako objektivna in razumna pravila. Čeprav ljudje o pravu pogosto govorijo kot o svetem nizu pravil, ki prihajajo iz narave veselja, je pravo v resnici **nabor ukazov, ki jih izdajajo in izvršujejo ljudje v »vladi«**. Razlika med vladavino človeka in »vladavino prava« bi obstajala le, če bi »zakone« pisal kdo drug kot človek.

SKRIVNOSTNA SESTAVINA

Da bi upravičili obstoj vladajočega razreda (»vlade«), etatisti pogosto opisujejo popolnoma smiselne in uporabne koncepte ter jih razglasijo za »vlado«. Tako pravijo, da je »vlada«, ko npr. skupaj odločamo o načinu delovanja cest, pravici premoženja, sistemu obrambe, trgovanju itd. Take trditve dajejo vtis, da je »vlada« za človeško družbo nekaj koristnega, legitimnega in naravnega, a to je daleč od resnice. »Vlada« ni medsebojni dogovor, organizacija ali sodelovanje. Mnogo organizacij in skupin (nogometni klubi, tržnice itd.) sodeluje za obojestransko korist, pa jih zato še nihče ne imenuje »vlada«, saj si ljudje ne predstavljajo, da imajo pravico vladanja. In to je skrivnostna sestavina, ki ustvari »oblast« – **domnevna pravica prisilnega nadzora nad drugimi**. »Vlada« ni posledica gospodarstva ali osnovne človeške interakcije in se ne pojavi kot rezultat civiliziranih in organiziranih ljudi, temveč je posledica mita, da »mora nekdo biti glavni«. Brez vraževerja »oblasti« ne bi nobena količina sodelovanja in organiziranja postala »vlada«. Način dojemanja sveta javnosti se mora bistveno spremeniti, da ponudnik storitev postane legitimen vladar. Sistem organiziranja ne more kar postati »vlada«.

Etatisti trdijo, da bi odprava »vlade« imela za posledico, da bi na »oblast« prišle nasilne tolpe, ki bi postale nova »vlada«. To ne drži, saj ljudje tolpi ne bi priznavali pravice vladanja in je ne bi

dojemali kot »vlado«. Sposobnost nadzora nad populacijo, zlasti nad oboroženo populacijo, je odvisna le od tega, kako ljudje dojemajo legitimnost tistih, ki iščejo nadzor. Danes je ljudem skoraj nemogoče vladati zgolj s silo, saj to zahteva ogromne količine sredstev (orožja, plačancev, vohunov itd.). Edini način, da danes ljudem vladaš, je, da jih najprej **prepričaš, da imaš moralno pravico nadzora nad njimi**. Nekdo lahko »oblast« dobi le, če žrtvam najprej opere možgane z mitom o »oblasti« in če jih prepriča, da predstavlja legitimno »vlado«. Če mu to uspe, bo za vzpon na »oblast« potrebne zelo malo sile. Povedano na kratko: **nihče ne more postati »vlada«, če ljudje ne verjamejo, da jim ima pravico vladati**. Ko se bodo ljudje rešili mita o »oblasti«, za svobodo ne bo potrebna revolucija, temveč bo »vlada« preprosto nehala obstajati, saj je od nekdanj obstajala le v umu ljudi, ki verjamejo v vraževerje »oblasti«.

Etatisti pravijo, da človeštvo potrebuje »vlado«, da družba potrebuje vladarje, da mora biti nekdo glavni, sicer bi vladala kaos in zmešnjava. Ampak potreba, ne glede na to, ali je resnična ali namišljena, ne more uresničiti mitične entitete. Pravica vladanja ne bo začela obstajati samo zato, ker naj bi jo za mirno družbo »potrebovali«. Nihče se ne prereka, da Božiček mora obstajati, da lahko praznujemo božič. Če »oblast« ne obstaja, potem je govorjenje, da jo »potrebujemo«, nesmiselno. Nečesa ni mogoče priklicati v obstoj zgolj z močjo volje. Če je nemogoče, da človek dobi pravico vladanja drugemu in da ima drugi dolžnost, da se mu podredi, potem je trditev, da se to »mora« zgoditi, prazen argument.

Izpodbijanje dokazov o »oblasti«

ZAKAJ JE MIT MIKAJOČ

Razlog, zakaj hočejo obstoj »vlade« ljudje, ki nad drugimi iščejo dominacijo, je jasen – ker jim da preprost in domnevno legitimen mehanizem, s katerim lahko s silo nadzorujejo druge. Ampak zakaj bi hoteli obstoj »vlade« ostali – tisti, nad katerimi se nadzor vrši?

Miselnost etatistov se navadno začne z razumljivo zaskrbljenostjo in konča z noro »rešitvijo«. Povprečen človek išče neke vrste zagotovilo, da ga bo nekdo zaščitil pred tem, da bi mu sovražni ljudje škodovali. Večina vernikov v »vlado« to navaja kot razlog, zakaj je ta potrebna: ker ljudem ne gre zaupati; ker je človeška narava, da krademo, se med sabo prepiramo itd. Etatisti pogosto trdijo, da bi se brez nadzora »oblasti« in brez »vlade«, ki ljudem določa in vsiljuje pravila, vsak spor končal s prelivanjem krvi, da ljudje med sabo ne bi sodelovali, da bi se ustavilo poslovanje in da bi človeštvo padlo na stopnjo jamskega človeka ali pobesnelega Maxa. Blaznost etatizma razkriva najbolj priljubljen izgovor za »vlado«: da smo ljudje slabi in da potrebujemo nadzor.

Če smo ljudje tako lahkomišelnih, neumnih in škodoželjnih, da nam ne gre zaupati, da bi naredili, kar je prav – kako lahko potem to »rešimo« tako, da **vzamemo podskupino teh istih lahkomišelnih, neumnih in škodoželjnih ljudi ter jim damo družbeno dovoljenje, da s silo nadzorujejo druge?** Ali res mislite, da bo skupina nevarnih zveri postala bolj civilizirana, če jo hierarhično prerazporedimo? Odgovor kaže na mitološko naravo vere v »oblast«. Avtoritarci ne iščejo le drugačne hierarhične organizacije ljudi, temveč **vpletenost nadčloveške entitete s pravicami in vrednotami, ki jih ljudje nimamo**, da bi jo uporabili za nadzor nad nezaupljivimi ljudmi. Če rečemo, da so ljudje pokvarjeni in da potrebujejo nadzor, to nakazuje, da jih mora nadzorovati nekaj drugega kot ljudje. Ampak **»vlado« sestavljajo ljudje** in kdor pravi, da je »vlada« potrebna zato, ker ljudem ne gre zaupati, govori nesmisel.

Etatisti od »vlade« v resnici hočejo neustavljivo moč, da bi jo uporabili za dobro. A čarobni trik, ki bi zagotovil pravice, zmago dobrih ljudi in da bodo nedolžni ljudje zaščiteni ter preskrbljeni, ne obstaja. Velik nadčloveški odrešenik, ki naj bi po mnenju etatistov človeštvo rešil pred samim sabo, ne obstaja, saj smo na tem planetu ljudje na vrhu piramide.

RELIGIJA »VLADE«

»Vlada« ni niti racionalen niti znanstven sociološki konstrukt, niti ni logična ali praktična metoda človeškega organiziranja in sodelovanja. Prepričanje v »vlado« ne temelji na razumu, temveč na veri. Pravzaprav je prepričanje v »vlado« religija, sestavljena iz dogmatičnih nauk in nesmiselnih doktrin, ki nasprotujejo dokazom, ki so skregane z logiko in ki si jih verniki v »vlado« metodično zapomnijo ter jih ponavljajo. Evangelij po »vladi«, tako kot ostale religije, opisuje

nadčloveško in nadnaravno entiteto, ki je nad navadnimi smrtniki in ki izdaja zapovedi, katerim moramo biti brezpogojno poslušni. Kršenje zapovedi (»zakonov«) predstavlja greh in verniki v »vlado« uživajo v kaznovanju nevernikov in grešnikov (»kriminalcev«), istočasno pa se – kot davkoplačevalci, ki spoštujejo »zakon« – ponašajo z zvestobo in ponižno pokornostjo svojemu bogu.

Religiozno naravo vere v »oblast« vidimo, ko ljudje slovesno stojijo z dlanjo na srcu in prisegajo neomajno vero ter zvestobo »vladi« in zastavi. Le redko se komu od njih posveti, da v resnici obljublajo zvestobo sistemu avtoritarnega nadzora in podreditve. Z drugimi besedami: obljublajo, da bodo naredili, kar jim bodo rekli drugi, in da se bodo obnašali kot zvesti subjekti svojih gospodarjev. Mnogo patriotskih obredov in pesmi kaže na to, da ljudje »vlade« ne vidijo le kot praktične potrebe, temveč kot boga, ki ga je treba častiti, hvaliti in ubogati. Mnogo političnih obredov ima verski pridih: grandiozne stavbe, podobne kapelam; način naslavljanja ter ravnanja s člani vladajočega razreda, pompozna inavguracija in drugih obredih, prastari rituali ter tradicionalne obleke dajejo pridih čaščenja in svetosti, kar jasno kaže na podobnost z verskimi obredi.

Glavni dejavnik, po katerem se vera v »oblast« razlikuje od ostalih religij, je, da ljudje v boga z imenom »vlada« dejansko verujejo. Ostali bogovi, za katere ljudje pravijo, da vanje verujejo, in obredi, ki se jih udeležujejo, so v primerjavi z »vlado« le prazni rituali. Bog, h kateremu ljudje v vsakdanjem življenju molijo, naj jih reši, je »vlada«. Ljudje najpogosteje upoštevajo zapovedi »vlade«. Kadarkoli pride do navzkrižja med »vlado« in nauki manjših bogov, npr. plačajte svoj delež (»davek«) proti »Ne kradi.« ali dolžnost do »države« (služenje vojaškega roka) proti »Ne umori.« (tak je pravilen prevod šeste božje zapovedi), ukazi »vlade« izpodrinejo nauke ostalih religij. Politiki, veliki duhovniki »Vladne« cerkve, ki z višav prinašajo sveti »zakon«, celo odkrito govorijo, da lahko ljudje prakticirajo katerokoli religijo, če s tem ne kršijo pravil vrhovne religije, tako da kršijo »zakone« – diktate boga z imenom »vlada«.

Če rečeš, da bog morda ne obstaja, bo odziv ljudi manj čustven in sovražen, kot če predlagaš življenje brez »vlade«. To kaže, na katero religijo so ljudje čustveno bolj navezani in v katero bolj goreče verujejo. Ljudje v »vlado« tako močno verujejo, da sploh ne prepoznajo, da gre za vero. Vera v »vlado« ni rezultat racionalnega razmišljanja o dokazih in logiki, temveč religija, v katero ljudje verjamejo zaradi indoktrinacije. In za etatiste ni nič hujšega kot razmišljati o možnosti, da »vlada« – njihov gospodar, rešitelj, učitelj in zaščitnik – ne obstaja in da nikoli ni obstajala.

Etatisti upajo, da bo »vlada« nepristransko, pametno, vsemogočno in vsevedno telo, katerega odločitve bodo nadomestile in prevladale nad kratkovidnimi, pomanjkljivimi in sebičnimi kapricami ljudi ter ki bo neomajno razpolagalo s poštenostjo in pravičnostjo, vendar kaj takega ne obstaja. Skoraj vsi etatisti hočejo, da »vlada« vsili objektivna pravila civiliziranega obnašanja. Natančneje povedano: vsak posameznik hoče, da »oblast« vsili **njegovo dojemanje** moralnosti in pravičnosti, noče pa spoznati, da tisti trenutek, ko »oblast« začne obstajati, posameznik nima več pravice odločati o tem, kaj je moralno in pravično, temveč si to pravico vzame »oblast«. Tako so verniki v »oblast« vedno znova skušali ustvariti vsemogočno silo za dobro, tako da so ljudi

imenovali za vladarje, a so kmalu spoznali, da postane vladarju, ko enkrat zasede prestol, vseeno za to, kaj so sužnji upali, da bo z močjo naredil.

To se je zgodilo vsem vrstam etatistov z različnimi prepričanji in programi: socialisti pravijo, da je »vlada« potrebna zato, da bi na pravičen način razdelila bogastvo; objektivisti pravijo, da je »vlada« potrebna zato, da zaščiti posameznikove pravice; konstitucionalisti pravijo, da je »vlada« potrebna zato, da se izvaja le tiste naloge, ki so zapisane v ustavi; verniki v »demokracijo« pravijo, da je »vlada« potrebna zato, da se izpolni volja večine; mnogo kristjanov pravi, da je »vlada« potrebna zato, da se vsili božje zakone itd. V vsakem primeru so ljudje na koncu razočarani, saj »oblast« vedno spremeni načrt, tako da služi interesom ljudi na položajih moči. Ko so vladarji enkrat glavni, je vseeno, kaj so množice mislile, da bodo z močjo naredili. To je potrdila vsaka »vlada« v zgodovini. Ko ljudje enkrat ustvarijo gospodarja, potem po definiciji niso več glavni.

Pričakovanje, da bo gospodar služil sužnjem in da bo moč uporabil izključno za dobrobit ljudi, ki jih nadzoruje, je naravnost smešno. Še bolj noro je, da etatisti trdijo, da je imenovanje vladarjev edini način, s katerim lahko premagamo človeške hibe in nezaupljivost. Etatisti vidijo okrog sebe tujce z vprašljivimi motivi ter moralnostjo in potem kot zaščito pred dejanji nekaterih od njih zagovarjajo zamisel, naj damo nekaterim tujcem družbeno dovoljenje in moč, da vladajo vsem ostalim – in zaman upajo, da bodo to moč kot po čudežu uporabili samo za dobro. Z drugimi besedami: etatist pogleda sočloveka in pravi: »Ne zaupam ti, da bi bil moj sosed, ti pa zaupam, da boš moj gospodar.«

Skoraj vsi etatisti priznavajo, da so politiki bolj nepošteni, sebični, skorumpirani in zviti kot večina ljudi, a še vedno vztrajajo, da lahko civilizacija obstaja samo, če tem posebej nezaupljivim posameznikom damo moč in pravico, da s silo nadzorujejo druge. Verniki v »vlado« resnično verjamejo, da jih lahko pred hibami človeške narave reši to, da nekatere od ljudi s hibami – nekatere najbolj pokvarjene – imenujejo za boga s pravico dominacije nad celotnim človeštvom in brezupno verjamejo, da bodo moč uporabili le za dobro. In dejstvo, da se to v zgodovini nikoli ni zgodilo, etatistov ne ustavi pri vztrajanju, da je to za mirno civilizacijo »potrebno«.

Avtoritarna »rešitev« za različne poglede, prepričanja in standarde moralnosti – namesto da bi se vsak sam odločil, kaj je prav in kaj bo storil – je, da mora obstajati osrednja »oblast«, ki bo vsem vsilila pravila. Ker uredbe v »vladi« pišejo ljudje – pogosto skorumpirani ljudje, ki hlepijo po moči – zakaj bi pričakovali, da bodo njihova pravila kaj boljša od pravil posameznika?

Etatisti govorijo tako, kot da je »vlada« poštena, preudarna in razumna v situacijah, v katerih posameznik ne bi bil, kar kaže na to, da si verniki v »vlado« domišljajo, da ima »oblast« nadčloveške moči in da ji gre zaupati bolj kot navadnim smrtnikom. A zgodovina kaže drugače. Zblojen občutek za moralnost enega človeka ali nekaj ljudi lahko prinese umor enega človeka ali nekaj ljudi, a isti zblojen občutek za moralnost nekaj ljudi v »vladi« lahko prinese množične umore milijonov ljudi. Kar etatisti v resnici zagovarjajo, ko skušajo zagotoviti pravičnost za vse, je legitimacija zla. Vera v »oblast« v družbo vedno uvede več nemoralnega nasilja. To ni nesrečno naključje ali stranski učinek dobre zamisli, temveč očitna resnica, kar je zlahka dokazati.

»OBLAST« = NEMORALNO NASILJE

Večina ljudi se strinja, da je uporaba fizične sile včasih upravičena in včasih ne. Ljudje se v splošnem strinjajo, da je agresivna sila – začetek nasilja nad drugimi – nemoralna in neupravičena. To vključuje krajo, napad ter umor in manj grobe oblike agresije, kot sta goljufija in vandalizem. Po drugi strani pa je uporaba sile za obrambo nedolžnega človeka sprejeta kot moralna in upravičena, celo plemenita. Legitimnost take sile določa **situacija** in ne, kdo jo uporabi. Če poenostavimo: silo, ki jo ima pravico uporabiti vsak, lahko imenujemo »dobra sila« in nasilna dejanja, do katerih navadni ljudje nimamo pravice, lahko imenujemo »slaba sila«.

Ljudje si predstavljajo, da imajo agenti »oblasti« pravico, da sile ne uporabijo le v situacijah, kjer imamo vsi pravico njene uporabe, temveč tudi drugače. Če ima vsak pravico uporabe upravičene dobre sile in če daje »zakon« »vladnim« agentom pooblastilo za uporabo sile tudi v drugih situacijah, potem je **»zakon« poskus legitimacije slabe sile**. Povedano na kratko: **»oblast« je dovoljenje za povzročanje zla**, torej da lahko počneš stvari, ki bi bile nemoralne in neupravičene, če bi jih počel kdo drug.

A ljudje tega očitno ne razumejo, kajti če bi, potem bi razumeli, da je **»demokracija« nemoralno nasilje, ki ga odobrava večina**, in da ne more na noben način popraviti družbe ali služiti kot orodje za pravičnost in svobodo. Kljub mitu o glasovanju in trditvam, da pravica glasovanja ljudi »osvobaja«, je resnica ta, da **»demokracija« legitimira agresijo in neupravičeno nasilje**. Če imamo vsi pravico uporabe upravičene sile in če je »vladnim« agentom dovoljena uporaba sile tudi v drugih situacijah, potem »vlada« družbi prinese nemoralno nasilje.

Težava je v tem, da ljudi učijo, da se nemoralno nasilje, ko postane »legalno« in ko ga povzroča »oblast«, kar naenkrat spremeni v upravičene »organe pregona«. Osnovna predpostavka, na kateri temelji »vlada«, je **zamisel, da je tisto, kar bi bilo moralno napačno, če bi storil povprečen človek, moralno pravilno, ko storijo agenti »oblasti«**. To kaže na dejstvo, da standardi moralnega obnašanja, ki veljajo za ljudi, za »vladne« agente ne veljajo. Sila, za katero se večina ljudi strinja, da je omejena na obrambo, ne potrebuje »oblasti« ali »zakona«, da postane upravičena. **»Vlada« in »zakon« sta potrebna samo zato, da skušata legitimirati nemoralno silo**. Nihče, ki to resnico razume, ne trdi, da je »vlada« za človeško civilizacijo »ključnega pomena«.

Zamisel, da lahko od človeka ustvarjen »zakon« izniči pravila civiliziranega obnašanja, ima grozljive posledice. Če »vlada« ni podvržena omejitvam osnovne človeške moralnosti, kar koncept »oblasti« nakazuje, kateri standardi oz. načela naj bi njena dejanja potem sploh omejevala? Če je upravičeno 30 % »obdavčenje«, zakaj ne bi bilo 100 %? Če je »legalna« kraja legitimna in pravična, zakaj ne bi bila »legalizirana« mučenje in umor? Če kolektivna potreba zahteva, da ima družba institucijo, ki je izvzeta iz moralnosti – zakaj bi obstajale meje za to, kaj lahko naredi? Celotna vera v »vlado« temelji na zamisli, da **»skupno dobro« upravičuje »legalen« začetek nasilja nad nedolžnimi**. In ko ljudje to predpostavko enkrat sprejmejo, potem ni več objektivnega moralnega standarda, ki bi omejeval obnašanje »vlade«, in zgodovina to dokazuje.

Večina ljudi sprejema mit, da nismo dovolj moralni in zaupanja vredni, da nismo dovolj modri, da bi lahko v miru živeli brez »vlade«, ki nad nami vrši nadzor. Celo ljudje, ki se strinjajo, da v idealni družbi vladarjev ne bi bilo, pravijo, da na tako družbo nismo pripravljeni. Zamisel o »vladi« kot o »nujnem zlu« nakazuje, da »vlada« omejuje agresivno in nasilno naravo ljudi, v resnici pa počne ravno nasprotno – vera v »oblast« agresijo »legalizira« in legitimira.

Ljudje, ki tako razmišljajo, v resnici pravijo, da lahko mirna civilizacija obstaja samo ob prisotnosti entitete, ki v družbo uvaja ogromne količine nemoralnega nasilja. Etatisti nasilja seveda ne razumejo kot nemoralnega, saj ga po njihovem mnenju ne povzročajo navadni smrtniki, temveč predstavniki božanstva z imenom »vlada« in božanstva imajo pravico početi stvari, ki jih navadni smrtniki nimamo. In v točno ta mit verjame večina ljudi: **da je v družbo treba uvesti nemoralno nasilje, da bi ljudem preprečili izvajanje nemoralnega nasilja.**

KDO JIM JE DAL PRAVICO?

Obstaja več načinov, na katere lahko dokažemo, da je mit o »vladi« nerazumen in protisloven. Preprost način je, da se vprašamo, kako nekdo dobi pravico, da drugemu vlada. Včasih so verjeli, da je bog določenim ljudem dal pravico vladanja. Novodobna vera v »vlado« temelji na zamisli, **da lahko navadni smrtniki z določenimi političnimi postopki damo nekaterim ljudem pravice, ki jih sami nimamo.** Norost te zamisli je jasna vsem. Ni ga dokumenta ali obreda, s katerim bi lahko katerakoli skupina ljudi na druge prenesla pravice, ki jih nima nihče v skupini. In ta očitna resnica zruši možnost legitimne »vlade«.

Povprečen človek verjame, da lahko »vlada« počne stvari, ki jih sam nima pravice početi. Očitno vprašanje, ki se zastavlja, je, **kako in od koga so tisti v »vladi« te pravice dobili?** Kako so npr. tisti v »vladi« dobili pravico, da s silo vzamejo premoženje ljudem, ki so si ga prislužili (kar se imenuje »obdavčenje« oz. brez evfemizmov kraja)? Noben volivec nima te pravice – kako jo torej lahko damo politikom? **Celoten novodoben etatizem temelji na predpostavki, da lahko ljudje na druge prenesemo pravice, ki jih nimamo sami.** Nekomu ne moreš dati nečesa, česar nimaš sam. Če ima »vlada« enake pravice kot tisti, ki jo volijo, potem izgubi sestavino, ki jo dela »vlado« – pravico vladanja (»oblast«); in če ima iste pravice kot vsi ostali, potem ni razloga, da bi jo klicali »vlada«. Če politiki nimajo več pravic kot mi, so vsi njihovi ukazi in zahteve simptomi psihoze.

Noben političen obred ne more spremeniti moralnosti. Nobene volitve ne morejo napačnega ravnanja spremeniti v pravilnega. **Če je nekaj napačno, ko narediš ti, potem je napačno, ko to naredi »vlada«.** Če sodimo po istem standardu kot navadne smrtnike, potem niso tisti, ki imajo oznako »vlada«, nič drugega kot tolpa kradljivcev, morilcev, nasilnežev in teroristov, saj njihovim dejanjem manjkajo legitimnost, »oblast« in upravičenost.

SPREMINJANJE MORALNOSTI

Koncept »oblasti« je odvisen od koncepta moralnosti, torej od tega, kaj je pravilno in kaj napačno. Imeti »oblast« ne pomeni zgolj imeti sposobnosti, da s silo nadzoruješ druge, temveč imeti **pravico** nadzora nad njimi, kar nakazuje, da imajo tisti, ki jih nadzoruješ, moralno dolžnost, da ubogajo – ne le zaradi kazni, ampak ker naj bi bila poslušnost (»spoštovanje zakonov«) moralno dobra in neposlušnost (»kršenje zakonov«) moralno slaba. Da lahko obstaja »oblast«, morata torej obstajati prav in narobe.

Zakoni matematike so nespremenljivi in objektivni in vsakega, ki bi jih skušal spremeniti, bi imeli za norega. A točno to se dogaja, ko politiki sprejemajo »zakonodajo«. Politiki ne opazujejo sveta in ne skušajo **ugotoviti**, kaj je pravilno in kaj napačno; oni trdijo, da s tem, ko izdajo nove uredbe, **spreminjajo moralnost**. Politiki govorijo in se obnašajo tako, kot da bi bili vir moralnosti in kot da bi s pomočjo »zakonodaje« odločali o tem, kaj je pravilno in kaj napačno – kot da lahko ravnanje postane napačno samo zato, ker ga za »nelegalnega« razglasijo politiki.

Ne glede na to, ali gre za matematiko ali za moralnost, obstaja velika razlika med tem, da skušaš **ugotoviti**, kaj je resnično, in da skušaš to **določiti**. Prvo je uporabno, drugo noro in slednje je tisto, kar ljudje v »vladi« trdijo, da dan za dnem počnejo. Politiki v »zakonodaji« ne izražajo mnenja o tem, kako naj bi se obnašali, temveč **določajo, kaj je pravilno in kaj napačno**. Vsi »zakonodajalci« trpijo za hudo obliko božanskega kompleksa, saj mislijo, da imajo moč, da z uredbami spreminjajo, kaj je pravilno in kaj napačno.

Navadni smrtniki ne moremo spremeniti moralnosti nič bolj kot zakone matematike. Lahko se spremeni naše razumevanje nečesa, nemogoče pa je spremeniti naravo vesolja. In nihče pri zdravi pameti tega tudi ne bi poskušal. A vsak nov »zakon«, ki ga politiki sprejmejo, skuša točno to – spremeniti, kaj predstavlja moralno obnašanje. In čeprav je to idiotsko, predstavlja nujno potreben element vere v »vlado« – zamisel, da imamo moralno obvezo, da spoštujemo »zakonodajalce« in da je njihovo nespoštovanje (»kršenje zakona«) moralno slabo. In to ne zato, ker se ukazi politikov ujemajo z objektivnimi pravili moralnosti, temveč zato, ker njihovi ukazi določajo, kaj je moralno in kaj ne.

Če razumemo preprosto dejstvo, da **navadni smrtniki ne moremo spremeniti dobrega v zlo in zla v dobro**, to zruši mit o »vladi«. Kdor razume to preprosto resnico, ne more še naprej verjeti v »vlado«, saj če politiki nimajo take nadnaravne moči, potem njihovi ukazi nimajo legitimnosti in ne predstavljajo »oblasti«. **Če prav in narobe ne prideta od kapric političnih bogov, potem nima nihče moralne obveze, da njihove ukaze uboga in njihovi »zakoni« postanejo popolnoma nerelevantni ter neveljavni.**

Če prav in narobe obstajata, potem so »zakoni« »vlade« nelegitimni in ničvredni. Vsak človek ima moralno dolžnost narediti, kar čuti, da je prav. Če »zakon« določa drugače, potem je nelegitimen in se ga ni treba držati, če pa sovpada s tistim, kar je pravilno, je nerelevanten. In če nimamo dolžnosti, da spoštujemo »zakone« politikov, potem ti »zakoni« nimajo »oblasti«. »Zakonodaja«, ne glede na to, kaj v njej piše, ni razlog za to, da je nekaj pravilno ali napačno.

Če bi profesor matematike odločil, da bo odslej $2 + 2 = 5$, bi vsak razumen človek to imel za nepravilno in zablodo. Če bi isti profesor odločil, da bo $2 + 2 = 4$, bi bila ta izjava še vedno idiotska in brez pomena, čeprav drži. Odločitev profesorja ni razlog, zakaj je $2 + 2 = 4$. Isto je z »zakoni« politikov: **ne glede na to, ali »zakoni« sovpadajo s tistim, kar je objektivno pravilno in kar napačno, nimajo »oblasti«, saj niso izvor tega, kar je pravilno in napačno, zato ne ustvarijo dolžnosti, da bi se morali na določen način obnašati.**

Lep primer spreminjanja moralnosti je »zakonodaja« o drogah. Kdor verjame, da je napačno uporabiti nasilje proti nekomu, ki pije pivo (kar je »legalno«), in pravilno, da »organi pregona« uporabijo nasilje proti nekomu, ki kadi travo (kar je »nelegalno«), to logično nakazuje, da imajo politiki sposobnost spreminjanja moralnosti – da lahko vzamejo dve identični ravnanji in eno od njiju spremenijo v nemoralno. Poleg tega če sprejmemo legitimost »zakonov« (ukazov politikov), moramo sprejeti predpostavko, da je pitje alkohola nekega dne popolnoma moralno, naslednji dan pa postane nemoralno (ko je bila sprejeta prohibicija); in čez nekaj let je bilo nekega dne nemoralno, naslednji dan pa moralno (ko so prohibicijo ukinili). Take moči spreminjanja ukazov si še bogovi ne pripisujejo, temveč le politiki.

NEIZOGIBNOST PRESOJE

Skoraj vse učijo, da je spoštovanje »zakona« za civilizacijo nujno in da so dobri ljudje tisti, ki se držijo pravil, torej tisti, ki spoštujejo ukaze »vlade«. A v resnici sta moralnost in poslušnost pogosto diametralni nasprotji. Spoštovanje »oblasti«, ne da bi o zapovedanem razmislili, predstavlja za človeštvo največjo izdajo in ljudi zreducira na neodgovorne robote, ki v korist slepe poslušnosti zavračajo presojo in svobodno voljo, torej tisto, kar nas dela človeške in sposobne moralnosti. Vera v »oblast« – zamisel, da ima posameznik dolžnost, da v korist slepe poslušnosti ignorira lastno presojo in proces odločanja – ni le slaba, temveč absurdna in protislovna.

Ko pride do razkola med vestjo in »zakonom«, imamo le dve možnosti: ali sledimo vesti ne glede na »zakon« ali pa se držimo »zakona« ne glede na to, da s tem počnemo nekaj, za kar mislimo, da je napačno. In točno to je temelj vere v »oblast«: **da človek verjame, da je dobro, da naredi tisto, kar smatra za slabo.** Če razumemo, da smo vedno in povsod dolžni storiti tisto, kar mislimo, da je prav, potem ne moremo imeti moralne dolžnosti, da ubogamo kakršnokoli zunanjo »oblast«. Če »zakon« sovпада z našo presojo, potem je nerelevanten, če pa je z njo v navzkrižju, potem je nelegitimen. V nobenem primeru nima »oblasti«.

Vera v »oblast« služi kot duševna opora tistim, ki se hočejo izogniti dolžnosti, ki jo imamo kot razmišljujoči ljudje. Gre za poskus, da bi odgovornost za sprejemanje odločitev preložili na druge – na »oblast«. Ampak poskus, da bi se izognili odgovornosti tako, da zgolj sledimo ukazom, je jalov, saj se mora človek odločiti, da bo naredil, kar mu je ukazala »oblast«.

Izgovor »Samo ukaze sem izvrševal.« se izogne dejstvu, da se je moral človek najprej odločiti, da bo »oblast« poslušal. Tudi če »oblast« izjavi »Morate me ubogati.«, se mora posameznik še vedno odločiti, ali ji bo verjel. Posameznik ima vedno možnost, da »oblasti« ne uboga. In ker ima posameznik to možnost, je za svoja dejanja vedno odgovoren sam, kljub temu, da je hotel odgovornost preložiti na »oblast«. Nemogoče je torej, da ne bi presojali oz. se odločali. Zamisel, da se je namesto nas odločil nekdo drug in da mi pri tem nismo imeli besede ter da zato za posledice nismo odgovorni, je nora. **Zvesta poslušnost »oblasti«**, kar mnogi predstavljajo kot »vrlino«, ni nič drugega kot **pomilovanja vreden poskus, da bi se izognili odgovornosti, ki jo imamo kot ljudje**, in da bi se zreducirali na nerazmišljujoče in nemoralne robote, ki jih je mogoče sprogramirati. Vsak se vedno odloča sam in je za svoje odločitve osebno odgovoren. Ljudje, ki halucinirajo o »oblasti«, so se odločili, da ji bodo verjeli ter jo ubogali in so za to odgovorni. **»Oblast« je zabloda, ko si ljudje predstavljajo, da se je mogoče odgovornosti izogniti tako, da naredijo, kar jim reče nekdo drug.** Naša dejanja vedno določajo odločitve in presoja. Če hočemo obnašanje pripisati neki zunanji sili, kot je »oblast«, smo nepošteni strahopetci. Sami smo sprejeli odločitev in sami smo zanjo odgovorni. Tudi če smo zgolj ubogali »oblast«, smo se sami odločili, da jo bomo. Trditev, da se je namesto nas odločil nekdo zunaj nas (»oblast«) in da nismo imeli izbire, je laž.

Vpliv vraževerja

VPLIV MITA NA GOSPODARJE

Božanska pravica politikov: V Sloveniji so na vrhu tolpe z imenom »vlada« premier ter ministri in čeprav so na vrhu avtoritarne organizacije, jih ne dojemamo kot »oblast«, tako kot so včasih dojemali kralje. Ljudje mislijo, da delujejo omenjeni v imenu nečesa drugega – abstraktne entitete z imenom »vlada«. Posledica vere v »oblast« je, da si ljudje predstavljajo, da imajo omenjeni pravico, da v imenu »vlade« počnejo stvari, ki jih kot posamezniki nimajo pravice početi. Legitimnost njihovih dejanj se ne sodi po tem, **kaj** naredijo, temveč **kako** tisto naredijo. V očeh večine ljudi se dejanja politikov v »uradni« funkciji in ukaze, ki jih dajejo prek sprejetih političnih obredov, sodi po drugačnih standardih, kot ko delujejo zasebno. Če minister vdre v hišo soseda in mu ukrade 1.000 evrov, ga dojemamo kot kriminalca, če pa skupaj s politiki uvede »davek« in prek njega zahteva istih 1.000 evrov, to dojemamo kot legitimno. Vera v »oblast« pa ne spremeni le tega, kako »zakonodajalce« dojemamo ljudje, temveč tudi kako »zakonodajalci« dojemajo sami sebe. Jasno je, da če je človek prepričan, da ima drugim moralno pravico vladati, to prepričanje vpliva na njegovo obnašanje.

Vpogled v to, zakaj se politiki obnašajo tako, kot se, dobite, če se vprašate, kaj bi vi naredili, če bi bili kralj sveta. Kako bi stvari izboljšali? Na to vprašanje skoraj nihče ne odgovori, da bi **pustil druge pri miru**. Namesto tega si ljudje začnejo predstavljati načine, na katere bi nadzor nad drugimi uporabili za nekaj dobrega, za izboljšanje človeštva. Če človek izhaja iz predpostavke, da je tak nadzor legitimen in upravičen, so možnosti neskončne. Medtem ko si lahko zamislimo pozitivne vplive na družbo, če bi moč »vlade« uporabili za dobro, si lahko prav tako predstavljamo potencial oz. neizogibnost tiranije in zatiranja. Ko človek enkrat verjame, da ima pravico nadzora nad drugimi, je verjetnost, da te moči ne bo uporabil, majhna. In čeprav je morda na začetku imel dober namen, bo na koncu uporabil nasilje in grožnje z nasiljem, da bi drugim vsilil svojo voljo. Tudi navidezno dobronameren razlog, kot je npr. dajanje revnim, zahteva, da »vlada« bogastvo najprej s silo vzame drugim. Ko enkrat nekdo, ne glede na to, kako kreposten je in kako dober namen ima, sprejme predpostavko, da je »legalna« agresija legitimna, in ko mu je dana vladavina moči ter s tem domnevna pravica vladanja, so možnosti, da drugih s silo ne bo nadzoroval, skoraj nične. Stopnja nasilja in prisile bo morda različna, a zagotovo bo postal tiran, saj ko nekdo resnično verjame, da ima pravico vladanja, drugih ne obravnava kot sebi enake, temveč kot subjekte.

In to velja za ljudi z dobrimi nameni. Mnogo ljudi, ki iščejo visoke položaje, to počne zgolj iz sebičnih razlogov – ker hočejo bogastvo in moč zase ter ker se naslanjajo v dominaciji nad drugimi. Če pridejo taki ljudje na položaje »oblasti«, to zanje pomeni neverjetno moč, ki je drugače ne bi imeli. Za primere tega se ozrite v preteklost: Hitler, Lenin, Mao, Mussolini, Pol Pot, Stalin itd. Če na položaje »oblasti« postaviš zle ljudi, so posledica kraja, mučenje, nadlegovanje, napadi,

teroriziranje in umor nerazumno velikega števila ljudi. Tako očitno je, pa vendar: **če daš moč slabim ljudem, to za človeštvo predstavlja nevarnost.**

A če daš moč dobrim ljudem, ki jo vsaj na začetku nameravajo uporabiti za dobro, je to lahko ravno tako nevarno, saj če verjameš, da imaš pravico vladanja, potem moraš verjeti, da si izvzet iz osnovne človeške moralnosti. Kadar si nekdo predstavlja, da je legitimen »zakonodajalec«, bo skušal moč »zakona« uporabiti za nadzor nad drugimi. Pri tem je ironično to, da **čeprav so »zakonodajalci« na vrhu avtoritarne hierarhije, ne prevzemajo odgovornosti za tisto, kar počne »vlada«.** »Zakonodajalci« govorijo tako, kot da bi bili »zakoni« nekaj drugega kot ukazi, ki jih izdajo oni. Stopnja psihološke ločenosti politikov od tega, kar prek »zakonov« osebno in neposredno storijo drugim, meji na norost. Sprejemajo en vsiljiv »zakon« za drugim in uporabljajo grožnje z nasiljem, da nadzorujejo vse vidike življenja milijonov ljudi, ki jih niso nikoli srečali in o katerih ne vejo nič. In potem so, kljub neposredni odgovornosti za začetek nasilja nad njimi, ogorčeni in užaljeni, če jim katera od žrtev zagrozi, da jim bo udarec vrnila. Zdi se jim podlo, da bi jim podanik grozil s tistim, kar politiki dnevno počnejo z drugimi ljudmi. Istočasno ne opazijo na milijone ljudi, ki so zaradi njihovih »zakonov« v zaporu, ki so jim ukradli premoženje, katerih dostojanstvo in svobodo so napadli in ki so jih finančno uničili, nadlegovali, napadli ali celo ubili »vladni« nasilneži.

Ko na tisoče mladih fantov in deklet umira v vojnah, ki jih vodijo politiki, slednji pravijo, da so le »žrtve vojne«. Politiki celo uporabljajo trupla vojakov v krstah kot priložnost za fotografiranje, da bi javnosti pokazali, kako »sočutni« in »zaskrbljeni« so (vojaki so mrtvi zaradi dejanj politikov). Isti ljudje kot mlade pošiljajo ubijati in umreti, govorijo, kot da bi bili le opazovalci, in pravijo, da so »umrli za domovino« in da so »v vsaki vojni tudi žrtve« – kot da bi do vojn prišlo samo po sebi. Pri tem se na tisoče ljudi na »drugi strani« (subjekte druge »oblasti« oz. »državljan« druge »države«), ki umirajo v vojnah, ki so jih začeli politiki, komaj kdaj omeni – so le občasna statistika pri dnevniku. Politiki ne prevzamejo niti kančka odgovornosti za fizično ter psihično bolečino in trpljenje, ki ju je povzročilo njihovo vodenje vojne. Ko politiki počnejo stvari, ki se končajo s smrtjo tisočih ljudi, je to »žalostna cena vojne«, ko pa hoče ena od žrtev udarec vrniti, to imenujejo »terorizem«. To, da tisti, ki dajejo ukaze, zavračajo odgovornost za njihove posledice, je čista norost, a točno to počnejo »zakonodajalci«.

VPLIV MITA NA PRIPADNIKE »ORGANOV PREGONA«

Izvrševanje ukazov: »Zakonodajalci« dajejo ukaze, ki jih izvršujejo zvesti pripadniki »organov pregona«. Na milijone drugače dostojnih ljudi dan za dnem grozi, izsiljuje, nadleguje, nadzoruje, zastrahuje in na druge načine zatira ljudi, ki niso grozili ali naredili škode nikomur. Ker ljudje dejanja pripadnikov »organov pregona« razumejo kot »legalna« in ker slednji verjamejo, da delujejo v imenu »oblasti«, si domišljajo, da za svoja dejanja niso odgovorni. Še več – svojih dejanj niti ne razumejo kot svojih; govorijo in ravnaajo namreč tako, kot da bi njihova um in telo prevzela

nevidna entiteta z imenom »vlada« oz. »zakon«. Pravijo, da si oni »zakonov« ne izmišljajo, temveč jih le izvršujejo; govorijo in obnašajo se tako, kakor da ne bi imeli druge možnosti, kot da nemočno izvršujejo voljo »oblasti«, in pravijo, da zato za svoja dejanja niso osebno odgovorni.

Kadar pripadniki »organov pregona« delujejo v »uradni« funkciji, se obnašajo tako, kot se drugače ne in počnejo stvari, ki jih imajo drugače za nasilne, necivilizirane ter zle in ki jih ne bi počeli, če jim ne bi tako ukazala »oblast«. **Do večine kraj, napadov in ubojev pride zato, ker ljudem »oblast« ukaže, naj kradejo, napadajo ter ubijajo** in v večini primerov tisti, ki izvršujejo ukaze, teh kaznivih dejanj sami ne bi zagrešili. Koliko ljudi poznate, da so izvajali agresivna dejanja, preden so nastopili službo? Kadar agresivna dejanja postanejo »legalna« in kadar se jih izvaja v imenu »organov pregona«, si njihovi izvrševalci domišljajo, da so legitimna in upravičena, čeprav bi predstavljala nemoralna kazniva dejanja, če bi jih izvršili brez namišljene »oblasti«. In potem se izgovarjajo, da »samo opravljajo službo«. Take trditve nakazujejo, da za svoja dejanja niso odgovorni, ker jim je tako ukazala »oblast«. Žal drži, da je večina ljudi zaradi avtoritarne indoktrinacije psihološko nesposobnih kršiti ukaze namišljene »oblasti«. Večina ljudi, ki imajo na izbiro, da naredijo tisto, kar je pravilno, ali pa tisto, kar vejo, da je napačno, pa jim je to naročila domnevna »oblast«, bo naredila slednje. In to so v 60-ih letih potrdili psihološki poskusi dr. Stanleya Milgrama.

Milgramovi poskusi: Z Milgramovimi poskusi so hoteli ugotoviti, do katere mere so navadni ljudje tujcu pripravljeni zadati bolečino samo zato, ker jim je tako naročil predstavnik »oblasti«. Subjekte so prosili, da kot prostovoljci sodelujejo pri poskusih »testiranja človeškega spomina« (uraden razlog). Pod nadzorom znanstvenika (predstavnik »oblasti«) so enega sodelujočega privezali na stol in priključili na elektrode, drugega (ki je bil dejanski subjekt raziskave) pa so posedli za napravo, ki povzroča elektrošok. Slednjemu so rekli, da je cilj poskusov testirati, ali bo elektrošok v primeru napačnega odgovora vplival na sposobnost spominjanja, a pravi cilj je bil ugotoviti, do katere mere je človek tujcu pripravljen zadati bolečino samo zato, ker mu je tako naročil predstavnik »oblasti«. Vsakič, ko je »žrtev« odgovorila napačno, je subjekt napetost na napravi povečal. »Žrtve« v resnici niso mučili z elektrošokom, saj je šlo za igralca, ki je pri visokih napetostih vpil od bolečine, se pritoževal nad težavami s srcem, zahteval konec poskusa, prosil za milost in na koncu utihnil ter s tem hlinil nezavest oz. smrt. Treba je dodati še, da je naprava za povzročanje elektrošoka pri visokih napetostih imela oznako »nevarno«.

Rezultati so šokirali celo dr. Milgrama. Večina subjektov (65 %) je s poskusi nadaljevala do konca in je tujcu zadajala neznosne in celo smrtonosne šoke navkljub agoniji, prošnjam za milost in celo zaigrani nezvesti oz. smrti. Pri poskusih subjektom, ki so zadajali bolečino, niso zagrozili s kaznijo, če ukazov ne bi izvršili, niti jim za poslušnost niso obljubili nagrade. Poskusi so pokazali, **da je večina ljudi pripravljenih nedolžnemu tujcu zadati neznosno bolečino in celo povzročiti smrt samo zato, ker jim je tako naročila domnevna »oblast«.**

Poskusi so užalili mnoge, saj so pokazali, da ljudje, ki so jih naučili spoštovati »oblast« in da je poslušnost vrlina ter sodelovanje z »oblastjo« del civilizirane družbe, nočejo slišati sledeče resnice: **resnično zlobni ljudje predstavljajo človeštvu bistveno manjšo nevarnost kot dobri ljudje, ki verjamejo v »oblast«.**

Poskusi so pokazali tudi sledeče:

- Večina subjektov je kazala znake krivde, stresa in tesnobe, ko je »žrtvi« zadajala bolečine, kar pomeni, da ni šlo za sadiste, pa vendar so s poskusom nadaljevali, kljub temu, da pri tem niso uživali. Poskus je pokazal, da so ljudje vedeli, da ravnaajo napačno, a so vseeno nadaljevali, ker jim je tako naročil predstavnik »oblasti«. Nekateri subjekti so pri tem protestirali; prosili, če lahko nehajo; se nenadzorovano tresli in celo jokali, pa vendar so poskus izpeljali do konca. Zaključek: vera v »oblast« povzroči, da dobri ljudje delajo zlo.
- Spol, starost, stopnja izobrazbe, višina dohodka in drugi demografski dejavniki na rezultate niso vplivali. Statistično gledano bo bogata, izobražena in kulturna mlada ženska avtoritaren ukaz ubogala ravno tako kot neizobražen in reven delavec. Skupni imenovalec vseh, ki so s poskusom nadaljevali do konca, je bil vera v »oblast«. Zaključek: ne glede na ostale dejavnike spremeni vera v »oblast« dobre ljudi v agente zla.
- Če povprečnemu človeku poskus opišeš in mu za rezultate ne poveš, pravi, da bi večini ljudem sočutje in vest preprečila, da bi ga izpeljali do konca. Poklicni psihiatri so napovedali, da bo poskus dokončal eden od tisoč ljudi, v resnici pa ga je dokončalo 65 % sodelujočih. Zaključek: ljudje bistveno podcenjujemo stopnjo, do katere se lahko vero v »oblast« uporabi, da se ljudi prepriča, da povzročajo zlo.
- Nekateri testni subjekti so krivdo lastne slepe poslušnosti zvalili na »žrtev« – na tistega, ki so ga mučili z elektrošokom – češ da je bila za trpljenje kriva sama. Sedaj vidimo, zakaj policisti in vojaki za svoja dejanja velikokrat okrivijo žrtve. Na nürnberških procesih izgovor »Samo ukaze sem izvrševal.« ni zadostoval, a je kljub temu še vedno standarden odziv birokratov, policistov, vojakov in drugih predstavnikov »oblasti«. Tisti, ki izvajajo kazniva dejanja, se preprosto izgovarjajo, da niso osebno odgovorni, ker naj bi le »izvrševali ukaze«. Pri Milgramovih poskusih je nekaj subjektov predstavnika »oblasti« vprašalo, kdo je za ravnanje odgovoren, in ko je ta odvrnil, da on, je večina subjektov brez vprašanj nadaljevala. Zaključek: vera v »oblast« dobrim ljudem omogoči, da se distancirajo od povzročenih zlih dejanj in se tako rešijo občutka osebne odgovornosti.
- Ko je testni subjekt lahko sam izbral napetost, je le redko izbral višjo od 150 voltov – napetost, pri kateri je »žrtev« rekla, naj ne nadaljuje. Do te točke je »žrtev« godrnjala od bolečine, a ni prosila, naj subjekt poskus konča. Subjekti, ki so zadajali bolečino, bi lahko rekli, da je bila »žrtev« do te točke pripravljena sodelovati. Od tistih nekaj subjektov, ki niso nadaljevali do konca, je večina nehala takoj, ko je »žrtev« rekla, naj s poskusom končajo. To lahko imenujemo »liberalistična meja«, saj ko je »žrtev« enkrat rekla, naj subjekt poskus prekine, bi njegovo nadaljevanje pomenilo začetek nasilja nad njo. Žal so bili tisti, ki so s poskusom nehali na »liberalistični meji«, v manjšini.

Učenje slepe poslušnosti: Namen šol naj bi bil, da učence naučijo branja, pisanja, matematike in drugih akademskih spretnosti. A »izobraževalne« institucije v resnici učijo, da sta pokornost in slepa poslušnost »oblasti« vrlina. Učenci formativna leta preživijo v okolju, kjer:

- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, ker so tam, kjer jim naroči »oblast« in kadar jim naroči »oblast«. Če so kjerkoli drugje, so deležni neodobravanja, graje in kazni.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, ker počnejo tisto, kar jim naroči »oblast«. Če počnejo druge stvari ali če ne uspejo narediti tistega, kar jim naroči »oblast«, so deležni neodobravanja, graje in kazni.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, če govorijo na način in ko jim naroči »oblast«. Če govorijo, ko niso poklicani, na drugačen način, o drugih temah ali če ne govorijo, kadar jim naroči »oblast«, so deležni neodobravanja, graje in kazni.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, ko ponavljajo zamisli, za katere jim je »oblast« rekla, da so pomembne in resnične. Če se z mnenji tistih, ki trdijo, da predstavljajo »oblast«, ne strinjajo ali če pišejo in razmišljajo o drugih temah, kot zapove »oblast«, so deležni neodobravanja, graje in kazni.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, če »oblasti« takoj povejo o težavah ali sporih. Če hočejo težave ali spore rešiti sami, so deležni neodobravanja, graje in kazni.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, če se držijo pravil, ki jih določi »oblast«. Če tega ne storijo, so deležni neodobravanja, graje in kazni. Pravila lahko vključujejo kaj obleči, kakšno frizuro imeti, kako sedeti, kaj imeti na mizi, katere besede uporabljati itd.
- so deležni odobravanja, pohvale in priznanja, ko »oblasti« povejo, da drugi učenci kršijo pravila. Če tega ne storijo, so deležni neodobravanja, graje in kazni.

Učenci hitro ugotovijo, da obstajata v njihovem svetu dva razreda ljudi: gospodarji (učitelji) in subjekti (učenci) in da so pravila za ti dve skupini bistveno drugačna. Gospodarji stalno počnejo stvari, za katere subjektom govorijo, naj jih ne počnejo. Očiten in stalno prisoten dvojni standard subjekte uči, da obstaja za gospodarje in subjekte drugačen standard moralnosti. Subjekti morajo narediti le tisto, kar jim ukažejo gospodarji, medtem ko lahko gospodarji počnejo, kar hočejo.

»Oblast« v (m)učilnici lahko po mili volji spreminja pravila, za dejanja enega učenca kaznuje celoten razred ali kadarkoli izpraša oz. preišče kateregakoli učenca ali celoten razred, ne da bi bila učencem dolžna obnašanje oz. pravila razložiti ali upravičiti.ocene, način ravnanja in (pisni, ustni ali drugi) signali, ki jih učenci dobijo, so odvisni samo od enega dejavnika – njihove sposobnosti in pripravljenosti, da brez vprašanj podredijo svoje odločitve, presojo in želje »oblasti«. Če to storijo, so »pridni«, v nasprotnem primeru pa ne.

Ta metoda indoktrinacije ni naključna. Šolski sistem večine sveta je oblikovan po pruskem sistemu »izobraževanja«, ki je bil zasnovan, da ljudi nauči, da bodo brez premisleka ubogali in da bodo poslušno orodje vladajočega razreda, s katerim bo preprosto upravljati. Takrat so javno priznali, da je šolski sistem sredstvo, s katerim se javnost psihološko zasužnji volji vladajočega razreda.

Razlog, zakaj večina ljudi naredi, kar jim naroči »oblast«, je, ker so jih tako zdresirali. Avtoritarno »šolanje« učencem stalno vbija v glavo, da so pridnost, uspeh in njihova vrednost odvisni od tega, kako poslušno ubogajo »oblast«.

Je glede na napisano kaj čudnega, da večina ljudi čaka, da jim bo »oblast« povedala, kaj naj razmišljajo, namesto da bi na podlagi dokazov prišli do lastnih zaključkov? Je kaj čudnega, da ko človek z značko začne lajati ukaze, večina odraslih pohlevno uboga brez vprašanj, čeprav niso naredili nič narobe? Je čudno, da večina odraslih zbeži k najbližji »oblasti«, da bi rešila problem ali spor? Je kaj čudnega, da se večina odraslih drži ukazov, če mislijo, da prihajajo od »oblasti«, ne glede na to, kako nemoralni, nepošten ali neracionalni so? Je še kdo presenečen nad tem, da se ljudje tako obnašajo, glede na to, da je skoraj vsak šel skozi večletno dresuro?

Milgramovi poskusi jasno kažejo, da ustvarja sodobna družba neodgovorna, nerazmišljujoča in neusmiljena orodja za megalomana, ki trdi, da ima pravico vladanja. Kadar se ljudi namenoma zdresira, da se pohlevno pokorijo »oblasti« – ko jih naučijo, da je bolj pomembno ubogati kot pa o stvareh soditi sam – se ni treba čuditi izsiljevanju, teroriziranju, zatiranju in množičnim umorom, ki smo jim priča. Zgodovina jasno kaže smrtonosno formulo: **malo zlih vladarjev + veliko poslušnih subjektov = vsesplošna krivica in zatiranje.**

Ustvarjanje zveri: Leta 1971 so na Univerzi Stanford naredili psihološko raziskavo, v kateri so zgradili umeten zapor s simuliranimi zaporniki in pazniki. Poskus so morali po šestih dneh prekiniti, saj so »pazniki«, ki so jim dali »oblast«, do »zapornikov« postali neverjetno nasilni, neusmiljeni in sadistični. Poskus je bil zasnovan, da bi »zapornike« ponižali, vendar so »pazniki« šli še dlje od navodil. To kaže, da so osebna sadistična oz. škodoželjna nagnjenja pomemben dejavnik pri zlorabah, vendar večina posameznikov taka nagnjenja izrazi samo, ko jim nekdo da »oblast«, ki naj bi jim to dovolila početi. Vera v »oblast« tako ne samo, da dobrim ljudem omogoči, da postanejo orodje nepravčnosti in zatiranja, temveč iz njih tudi izvabi in bistveno ojača potencial za dominacijo, sadizem, sovraštvo in škodoželjnost. Vraževerje »oblasti« se začne tako, da se povprečnega človeka naredi agenta zla, potem pa se to stopnjuje, da se ljudi naredi osebno zle, tako da se jih prepriča, da imajo pravico ali celo dolžnost, da druge zatirajo oz. zlorablajo. To vidimo pri obnašanju birokratov, policistov, sodnikov, tožilcev in vojakov. Če je tvoja služba, da drugim groziš ter jih izsiljuješ, nadleguješ, nadzoruješ in prisiljuješ, bodo dostojni ljudje slej ko prej postali vsaj neusmiljeni, če že ne naravnost sadistični. Ne moreš se stalno pretvarjati, da si zver, ne da bi zver tudi postal.

Mnogo primerov zlorabe moči prav tako kaže, da vera v »oblast« ne določi meje, do katere lahko agenti »oblasti« ljudi poškodujejo. Marsikateri policist in vojak gre čez vse meje »legalnega« zatiranja, za katerega je »avtoriziran«, in postane sadistična zver, ki hlepi po moči. Mnogo vojnih veteranov verjetno postane močno čustveno travmatiziranih zato, ker so sami zagrešili zločine, in ne zato, ker so jim bili zgolj priča. Visoka stopnja samomorov med njimi to dokazuje. Logično

je, da si človek ne želi smrti zato, ker je nekaj groznega videl, temveč ker je nekaj groznega storil oz. to postal.

Razlog, zakaj vera v »oblast« vodi v povzročanje zla in zakaj tega zla ni mogoče omejiti, je preprost. Pripadnike »organov pregona« naučijo, da so kot predstavniki »oblasti« nad navadnimi smrtniki in da imajo »moralno pravico«, da jih s silo nadzorujejo. Naučijo jih, da jih značka in položaj naredita legitimne gospodarje povprečnih ljudi. Ko jih v to laž enkrat prepričajo, je za pričakovati, da bodo povprečnega »državljana« obravnavali s prezirom, tako kot sužnjelastnik obravnava sužnje kot lastnino.

Novodobni pripadniki »organov pregona« postanejo hitro jezni in celo nasilni, če povprečen »državljan« s policistom komunicira kot s sebi enakim, ne kot z nadrejenim. Odziv je točno tak, kot bi ga imel gospodar do sužnja, če bi slednji z njim spregovoril na enakovreden način. »Državni« plačanci temu pravijo, da ljudje »nimamo pravega odnosa«. V njihovih očeh je to, da jih nekdo dojema kot sebi enake, enako nespoštovanju domnevne »oblasti«.

Preden je večina ljudi postala »uslužbencev zakona«, sveta niso videli na tak način. Skozi avtoritarno izobraževanje jih posebej naučijo, naj druge obravnavajo kot manjvredne in naj takoj po prihodu na prizorišče prevzamejo popoln nadzor nad dogajanjem. In ne samo, da jih naučijo, da imajo drugim pravico ukazovati, temveč jih zdresirajo, da se morajo ljudje v vsaki situaciji ukloniti njihovi domnevni »oblasti«. Za tiste, ki tega ne storijo, pravijo, da ne upoštevajo »zakonitega« ukaza.

Prav tako policija takoj, ko prispe na prizorišče, ljudi razoroži (kljub temu, da je »legalno« nositi orožje). Cilj razorožitve je ustvariti nesorazmerje moči, tako da imajo sposobnost vsiljevanja volje le pripadniki »organov pregona«. Zamislite si aroganco, da bi povprečen »državljan« nekam prišel, ne da bi poznal situacijo in vpletene ljudi, in da bi bila njegova prva misel »Nihče razen mene ne sme imeti orožja.« Pripadniki »organov pregona« so naučeni, da se obnašajo kot zatiralni megalomani in da druge obravnavajo kot živino. Kdor z ljudmi rutinsko ravna na tak način, se jih bo naučil obravnavati z mržnjo, nespoštovanjem in prezirom. Ne glede na to, kako dobrega srca ali zlonameren je posameznik – če hočeš iz njega izvabiti najslabše, mu daj »oblast« nad drugimi.

Mnogo pripadnikov »organov pregona« se trudi biti prijaznih in druge spoštovati, vendar njihova služba zahteva, da soljudi s prisilo izsiljujejo in nadzorujejo. Stvar je v tem, da ljudi ne morejo obravnavati kot sebi enake in biti »organi pregona«. Policist ne more drugih obravnavati kot sebi enake, ne da bi izgubil službo. Zamislite si, da bi policist uporabil fizično silo proti nekomu le v situacijah, v katerih se vi počutite upravičene, da jo uporabite.

Isto velja za »vladne« preiskovalce, sodnike in tožilce. »Vladni« uslužbenci, ki ne bi hoteli preiskovati, kazensko preganjati ali nekoga obsoditi za »kaznivo dejanje« brez žrtve, bi bili hitro ob službo. Agenti »oblasti« ne odločajo o tem, katere »zakone« izvajati. Če obstajajo moralno nelegitimni »zakoni« (in vedno obstajajo), jih morajo izvajati vse veje »organov pregona« in tako sodelovati pri izsiljevanju in zatiranju nedolžnih ljudi. Služba je tista, ki pripadnike »organov

pregona« prisili, da izvajajo agresijo. Tako je praktično nemogoče delati za »vlado«, ne da bi izvajali nemoralna dejanja agresije. Biti pripadnik »organov pregona« in biti moralen je skoraj vedno medsebojno izključujoče.

Ne glede na to, kako vljudno pripadniki »organov pregona« opravljajo službo, so vedno poklicni agresorji, ki ljudi z nasiljem in grožnjami z nasiljem pokorijo volji politikov. In vsak, ki to počne, bo do soljudi zagotovo razvil določeno mero sovraštva in zaničevanja, če teh lastnosti ni imel že prej. Tudi najprijaznejši sužnjelastnik bo, če bo še naprej verjel v legitimnost suženjstva in ga izvajal, povzročal zlo in škodo ljudem, za katere si domišlja, da so njegova »zakonita« lastnina. Če nekomu daš pravico, da drugim vlada – tudi če zgolj znotraj določenih meja – bo te meje slej ko prej prekoračil.

Na dolgi rok »omejena vlada« ne more obstati, saj ko ljudje enkrat nekoga sprejmejo za legitimnega gospodarja in ko ta verjame, da ima moralno pravico vladanja, ni nad njim nič, kar bi mu moč omejevalo. Znotraj »vlade« bo višja »oblast« nižjo morda omejevala, vendar avtoritarna hierarhija kot celota ne bo prav dolgo omejevala sama sebe. Zakaj bi se? Zakaj bi gospodar postavil lastne interese pod interese sužnjev? Če so gospodarji in tisti, ki jih omejujejo, del iste avtoritarne organizacije, so omejitve brezpredmetne.

Demonizacija žrtev: Milgramovi poskusi so pokazali, da so subjekti zgolj po ukazu »oblasti« pripravljeni zadati bolečino nedolžnim tujcem in če so jo njim, potem jo bodo brez obotavljanja in občutka krivde tudi tistim, za katere si domišljajo, da si jo zaslužijo. Raziskave ameriške vojske so pokazale, da je najboljši način, da vojaki premagajo naraven odpor do ubijanja, dehumanizacija in demonizacija tistih, ki so jim jih ukazali postreliti. Isto taktiko uporabljajo »organi pregona«. Že terminologija, ki jo uporabljajo »gospodarji« in pripadniki »organov pregona«, je zelo učinkovita tehnika nadzora uma, ki spremeni način, kako pripadniki »organov pregona« kot tudi njihove tarče dojemajo resničnost.

Ena skupina ljudi izda ukaz in pripadniki »organov pregona« ga vsilijo množicam, tako da kaznujejo neposlušne. To počnejo mafija, nasilneži, ulične tolpe in »vlade«. Razlika je v tem, da »vlada« poleg groženj uporablja še indoktrinacijo tako pripadnikov »organov pregona« kot tudi splošne javnosti. Sporočila »vlade« so polna nadzora uma in psihologije, kar je nujno potrebno, da se »državni« plačanci počutijo »pravično«, ko ljudi zatirajo. Nadzorniki v »vladi« se predstavljajo kot »zakonodajalci«, ki imajo »pravico«, da družbi vladajo; ukaze predstavljajo kot »zakone«; tiste, ki jih ne spoštujejo, kot »kriminalce«, in tiste, ki izrekajo kazen ljudem, ki ne ubogajo politikov, kot »plemenite pripadnike organov pregona, ki na pravičen način varujejo družbo pred neciviliziranimi in prezirljivimi ljudmi, ki 'kršijo zakon'«. Taka propaganda povzroči, da so avtoritarni pripadniki »organov pregona« celo ponosni na to, da nad nedolžnimi ljudmi izvajajo nasilje. Tako so jim oprali možgane, da so prepričani, da spravljajo »kriminalce« pred »sodišče« in tako za »dobro družbe« skrbijo za »red in zakon«. V resnici uporabljajo nasilje, da

ljudi prisilijo v spoštovanje ukazov, ki si jih izmislijo politiki, ne glede na to, kako nemoralni, samovoljni in uničujoči so ti ukazi za družbo in gospodarstvo.

Med pripadnikom »organov pregona« in političnim nasilnežem je velika razlika v konotaciji, a ne v resničnem pomenu. S tem, ko pripadnike »organov pregona« prepričajo, da je uporabljeno nasilje plemenito in upravičeno, je mogoče njihov način dojemanja sveta spremeniti tako, da bodo s pridom in ponosom soljudem vsiljevali voljo vladajočega razreda. Primere tega je mogoče razvrstiti v dve kategoriji: prepovedi (kjer politiko izjavijo, da nečesa ne smemo početi – npr. uživati marihuane) in zahteve (ko politiki izjavijo, da nekaj moramo narediti – npr. plačati »davek«).

Plemeniti motivi, zla dejanja: Večina ljudi, ki postanejo vojaki in pripadniki »organov pregona«, postanejo to zaradi želje po borbi za pravico, vendar so njihovi plemeniti nameni zaradi vere v »oblast« zlorabljeni, tako da na koncu škodujejo nedolžnim in ščitijo krivce. Ker naj bi policisti izvajali »zakon« in vojaki sledili ukazom, njihove namere in vrednote preglasi agenda tistih, ki ukaze dajejo. Ne glede na vojaško propagando, naj se mladi pridružijo boju za pravico in resnico, je prava vloga vojaka ta, da ubije tistega, ki ga je ukazal ubiti njegov gospodar. Koliko vojakov bi brez vere v »oblast« samo od sebe v drugih »državah« pobijalo tujce? Redki, saj bi jim občutek moralnosti to preprečil, vendar kdor se prostovoljno pridruži avtoritarni vojski, namenoma izključi lastno presojo ter vest in ju zamenja za izvajanje tistega, kar mu naročijo.

Čeprav vojaki kdaj pa kdaj uporabijo legitimno silo, se rutinsko obnašajo kot agresorji in osvajalci. Pod pretvezo »nujnosti« brez dovoljenja vstopajo na tujo posest, grozijo, kradejo, morijo, mučijo, napadajo, zaslišujejo ter zastrahujejo – in to celo zaveznike. Nasilje nad nedolžnimi se je v zgodovini vedno vršilo v imenu »boja za svobodo« in »boja proti krivicam«. Kadar ljudje v »vladi« zagovarjajo in izvajajo nasilna dejanja, s katerimi zastrahujejo ali v nekaj prisilijo civilno prebivalstvo, ljudje to razumejo kot legitimno in pravično, kadar pa to isto počne kdo drug, pa kot »terorizem«.

Če si član »vladne« vojske, to zahteva, da tudi če zgolj posredno doprineseš k protičloveškemu dejanjem – ne glede na plemenite motive, ki si jih imel, ko si se vojski pridružil. Razlog za to je preprost: če sam presojaš o stvareh in poslušаш lastno vest; lasten občutek za to, kaj je pravilno in kaj napačno, je to popolnoma nezdržljivo s tem, da si član »vladne« vojske. Dokler bodo obstajali vojaki, ki se bodo pripravljali podrediti domnevni »oblasti« in celo moriti, ko jim to ukažejo, bo trajen mir nemogoč. Čeprav ljudje, ki se borijo za »vlado«, verjamejo, da se borijo za svojo »državo«, ne morejo doseči pravice in svobode, saj vladajoči razred noče pravice in svobode – še za lastne subjekte ne, saj bi v nasprotnem primeru nehal obstajati. Ne glede na plemenite motive je vse, kar lahko »vladni« vojaki dosežejo, dominacija in podreitev.

Avtoritarne vojaške akcije niso nikoli zgolj obrambne. Ko »vlada« napove vojno, tega ne stori, da bi zaščitila nedolžne ali ohranila svobodo, čeprav je to vedno navedeno kot razlog. Ko se »vlade« vključijo v vojno, to storijo za širitev ali zaščito ozemlja oz. kakega drugega naravnega vira, ki ga

nadzorujejo. »Vlada« nikoli ne vstopi v vojno, da bi služila pravici in svobodi, temveč le lastni moči.

Ponosni na povzročanje zla: Naloga vseh pripadnikov »organov pregona«, od birokratov do vojakov, je, da ljudem vsilijo voljo vladajočega razreda in večina misli, da s tem »služijo ljudem«. Seveda je zamisel, da drugim služiš tako, da začneš nad njimi izvajati nasilje, smešna. Večina »državnih« plačancev pravi, da le »opravljajo službo«, in si predstavljajo, da jih to odveže osebne odgovornosti za dejanja in za posledice teh dejanj, namesto da bi razmislili o tem, da morda sodelujejo pri sistemu agresije in prisile.

In to za človeško družbo predstavlja pogubo. Večina zla in krivic je posledica tega, da ljudje naredijo, kar jim naročijo drugi; da izvršujejo ukaze, da »samo opravljajo službo«. Povedano na kratko: **večina nečlovečnosti do sočloveka je posledica vere v »oblast«**. Škoda, ki jo naredijo poslušni ljudje, je ravno tako resnična in uničujoča kot škoda, ki jo naredijo ljudje iz zlonamernosti; edina razlika je v tem, da avtoritaren nasilnež zaradi zblojene vere v »vlado« za svoja dejanja zavrača osebno odgovornost. Njegova vera v najnevarnejše vraževerje ga naredi nesposobnega prepoznati zlo kot zlo. Zaradi zveste poslušnosti gospodarjem se počuti ponosnega, ko dan za dnem nedolžnim ljudem povzroča stisko in trpljenje, saj so ga naučili, da ko zlo postane »zakon«, neha biti zlo in postane »dobro«.

Če greh v resnici obstaja, potem je to slepa poslušnost »oblasti«. Če je človek pripadnik »vladnih« »organov pregona«, je to enako duhovnemu samomoru, ki je hujši od fizičnega, saj človek izključi svobodno voljo in sposobnost presoje, ki nas dela človeške, telo pa ostane nedotaknjeno, da ga lahko tirani uporabijo kot orodje zatiranja. Pripadniki »organov pregona« prostovoljno postanejo roboti, ki jih dajo v roke najbolj zlim ljudem, da z njihovo pomočjo človeštvu gospodujejo in si ga pokorijo. Nošenje vojaške uniforme ali značke pripadnika »organov pregona« tako ni razlog za ponos, temveč za sram, saj pomeni, da si opustil človečnost in postal lutka zatiralcev.

VPLIV MITA NA TARČE

Ponosni, da jih ropajo: Ena od bolj čudnih posledic vere v »oblast« je, da povzroči, da se žrtve »vladne« agresije čutijo dolžne biti viktimizirane in da se počutijo slabo, če se viktimizaciji izognejo. Najlepši primer tega je »državljan«, ki je ponosen, da plačuje »davke«. Tudi če ljudje verjamejo, da se z »davki« financira koristne stvari (ceste, pomoč revnim itd.), je čudno, da občutijo ponos, ko jih z grožnjami prisilijo v financiranje omenjenega. Ponos, ki ga ljudje občutijo, ko plačajo »davke«, ne pride od pomoči drugim (kar je mogoče na dosti bolj učinkovit način narediti na prostovoljni osnovi), temveč od slepe poslušnosti »oblasti«. Ker so jih naučili, da je poslušnost vrlina, se hočejo počutiti dobro, ko predajajo svoj zaslužek »vladi«. Tako s pomočjo politične propagande halucinirajo, da njihovi »prispevki« pomagajo družbi kot celoti. Govorijo

tako, kot da s plačilom »davka« dajemo družbi oz. investirajo v »državo«. Tako leporečanje je nesmiselno, saj nakazuje, da vsak posameznik, ki sestavlja družbo in »državo«, skupini kot celoti nekaj dolguje. Kar ljudje v resnici počnejo, je, da dajejo denar politikom, ki sestavljajo vladajoči razred, da ga lahko po mili volji porabijo. To kaže na čudno zamisel, da imamo lahko ljudje kot celota korist le, če vladajoči razred vsakega posameznika oropa. Zamisel, da za skupno dobro bolje skrbijo politiki, ki porabijo denar vseh ljudi, kot bi posamezniki z lastnim denarjem, je v najboljšem primeru čudna. V zadnjem času je laž o »davkih« kot sredstvu za »skupno dobro« postala še bolj transparentna, saj »vlade« zapravljajo astronomske količine denarja za stvari, od katerih ima na račun družbe korist elita.

V resnici ne obstaja skoraj nič, kar bi ljudje lahko financirali in bi bilo človeštvu ter družbi **manj** v korist, kot so »davki«. Kar se ljudem zdi vredno (ceste, obramba, pomoč revnim, šole itd.), bi lahko ravno tako financirali brez politikov in »vlade«. A kljub temu je mnogo ljudi še vedno ponosnih, da dajejo sadove svojega dela gospodarjem, tako da plačujejo »davke«. Verjetnost, da bi ljudje prostovoljno prispevali lastno bogastvo za vse programe, ki se financirajo prek »vlade«, je zelo majhna. In če človek da denar samo zato, ker ga je v to prisilila »vlada« ali »zakon« in je na to še ponosen, je tako, kot če bi se hvalil, da mu drugi s silo gospodujejo – tako kot je indoktriniran suženj morda ponosen, da dobro služi gospodarju. Obstaja velika razlika med tem, da se počutiš dobro, ker prostovoljno prispevaš za koristen namen, in med tem, da si ponosen, ker si podjarmljen. Namesto da bi bili prizadeti, ker jih s silo izkoriščajo in nadzorujejo oz. da bi to prepoznali kot krivico, ljudje do nadzornikov čutijo zvestobo.

Etatisti pravijo, da »davki« niso kraja, saj porabijo »vlade« prihodek od »davkov« za »skupno dobro«, in trdijo, da ljudje z »davki« plačujemo dobrine in storitve, ki so nam na voljo. A taka utemeljitev ignorira temeljno naravo situacije. Dvojni standard lahko dokažemo s preprostim primerom: če pride k vam tujec in vam pokosi travo ter nato zahteva plačilo, čeprav se z dogovorom niste strinjali – mu boste plačali? Gre za izsiljevanje in niste mu dolžni plačati, čeprav je travo pokosil. Nihče nima pravice, da brez soglasja ljudi zagotovi storitev, ki jo nočejo, in jim potem denar vzame s silo. A točno to počne »vlada«.

Ponosni na nadzor: Če je sužnja mogoče prepričati, da mora biti suženj, da je njegovo zasužnjenje legitimno in pravilno, da je »zakonita« lastnina svojega gospodarja in da ima dolžnost, da zanj čim več proizvede, potem ga ni treba zatirati fizično. Z drugimi besedami: **če zasužnjiš um, potem telesa ni treba**. In točno to naredi vera v »oblast« – ljudi uči, da je moralno krepostno, da predajo čas, lastnino, svobodo, trud in nadzor nad svojim življenjem vladajočemu razredu.

Mnogi se ponašajo s tem, da so davkoplačevalci, ki spoštujejo »zakon«, kar pomeni le, da naredijo, kar jim rečejo politiki, in da jim dajejo denar. Ko take ljudi soočiš z zamisljo, da je napačno, da jim s silo jemljejo sadove dela, četudi »legalno«, odločno branijo tiste, ki jim kradejo, in vztrajajo, da je to za človeško civilizacijo »nujno potrebno«. In če nekdo prisilnemu nadzoru ali

stopnji obdavčenja nasprotuje, ga sotrpini obsojajo in pravijo, da če mu tukaj kaj ni všeč, lahko gre v drugo »državo«. Tisti, ki take ljudi kritizirajo, so ponosni na lastno zaslužnjenje.

Čeprav danes suženjstvo ni več odkrito, je mentaliteta zveste pokorščine ostala. Večina ljudi ne vidi nedoslednosti pri tem, da vladajočemu razredu dovoljuje, da jih s silo izsiljuje ter nadzoruje in dejansko mislijo, da je to izsiljevanje pravilno. Mnogo ljudi občuti sram, če jih zasačijo, da so vse, kar so zaslužili, obdržali zase. Eno je, če se sramuješ, da so te zasačili, ko si goljufal, kradel ali povzročal agresijo, povsem nekaj drugega pa, če občutiš sram za nekaj, kar bi bilo brez »zakonov« politikov popolnoma dopustno. Ta sram ne pride od nemoralnosti dejanja samega, temveč od namišljene nemoralnosti neposlušnosti »oblasti« – »kršenja zakona«. Ljudje pogosto občutimo krivdo, ko nas zasačijo pri nečem »nelegalnem«, čeprav s tistim nikomur ne povzročamo agresije. Večina ljudi vsaj do neke mere misli, da če jih zasačijo pri »kaznivem dejanju« brez žrtve, to kaže na njihovo moralno pomanjkljivost, saj niso naredili, kar so jim ukazali. Želja po odobravanju »oblasti« je v nas zelo močna – do stopnje, ko tega sploh ne prepoznamo. Milgramovi poskusi so pokazali, da imajo vseprisotna sporočila avtoritarizma na ljudi zelo velik psihološki vpliv. Večina ljudi se trudi, da bi dobili odobravanje svojih gospodarjev in občutijo čustven stres ter nelagodje, ko pridejo v stik z »oblastjo«.

Če pogledamo razmerje moči, vidimo moč vere v »oblast«. Kako lahko v Sloveniji (ali katerikoli drugi »državi«) nekaj sto uslužbencev Finančne uprave izsiljuje 2 milijona žrtev? Tega ni mogoče doseči z grobo silo, temveč le, ker večina ljudi **verjame, da imajo dolžnost, da jih ropajo, in ker si predstavljajo, da je to ropanje legitimno in upravičeno**. Isto velja za ostale »zakone«, ki se jih večina drži – pripadnikov »organov pregona« je bistveno manj kot ljudi. Visoka stopnja ubogljivosti ne pride od strahu pred kaznovanjem, temveč od občutka moralne dolžnosti, da sodelujemo z lastno podreditvijo.

Dobri financirajo zlo: Tudi če pripadniki »organov pregona« ali policisti posameznika ne viktimizirajo neposredno, ima mit o »oblasti« nanj in na ljudi okrog njega velik vpliv. Na milijone ljudi, ki se čutijo dolžne plačati del prihodka (»davek«) »državi«, stalno financira dejavnosti, ki jih drugače ne bi (npr. denarno socialno pomoč, pomoč revnim, vojne, vojno proti drogam itd.). Z »davki« »vlada« milijonom žrtvam zaseže skoraj nepredstavljivo količino časa ter truda in ju spremeni v gorivo za poganjanje agende vladajočega razreda. Večina takih programov brez prepričanja, da so ljudje moralno dolžni plačevati »davke«, ne bi obstajala. Po drugi strani pa ljudje zaradi plačevanja »davkov« ostajajo brez denarja, ki bi ga lahko porabili za svoje potrebe ali za kaj koristnega. Škoda je tako dvojna: ljudje z »davki« financirajo, česar nočejo, kar jim preprečuje, da bi financirali tisto, kar se jim zdi vredno.

Tudi ljudje, ki si domišljajo, da gre denar od »davkov« za dobro, kot je gradnja cest, policija, pomoč revnim itd., brez domnevne moralne dolžnosti in grožnje s kaznijo zagotovo ne bi v taki meri financirali »vladne« različice teh storitev. Vsako zasebno podjetje ali dobrodelna

organizacija, ki bi bila tako neučinkovita, skorumpirana in zlorabljen, kot je »vlada«, bi stranke oz. donatorje izgubila.

Občutka dolžnosti plačevanja »davkov« ne ovira dejstvo, da je »vlada« neverjetno neučinkovita in požrešna. Medtem ko na milijone davkoplačevalcev živi iz rok v usta in plačuje »davke«, politiki zapravljajo njihov denar za brezvezne projekte in na milijarde evrov se preprosto »izgubi«, ne da bi za to kdorkoli odgovarjal. Ljudje le redko opazijo očitno protislovje v tem, da se čutijo dolžne financirati stvari, ki jih smatrajo za slabe.

Seveda so lahko tudi ljudje, ki delajo za neavtoritarne organizacije, neučinkoviti in skorumpirani, vendar ko to enkrat pride na dan, jih lahko stranke nehajo financirati. To je naraven mehanizem za popravljanje človeške interakcije, ki pa ga vera v »oblast« potepta. Koliko je ljudi, ki pod prisilo ne financirajo vsaj ene »vladne« aktivnosti ali programa, ki mu moralno nasprotujejo? Zakaj ljudje financirajo stvari, za katere vejo, da so za družbo slabe? Ker jim je tako zapovedala »oblast« in ker mislijo, da je prav, da jo ubogajo. Posledica tega je, da ljudje predajajo sadove svojega dela entiteti za zatiranje, ki drugače ne bi obstajala.

»Vlade« ne ustvarjajo bogastva, zato ga morajo najprej nekomu ukrasti. Vsaka »vlada« se financira od plačevanja »davkov«. Zaradi vere v »oblast« bodo bogastvo, ki ga je ustvarilo na milijone ljudi, še naprej uporabljali za služenje agendi tistih, ki iščejo dominacijo nad drugimi. Kradljivce in uničevalce od nekdanjih financirajo ustvarjalci in agendo zlih ljudi je vedno omogočal napor dobrih ljudi. In to se bo nadaljevalo, dokler ljudje ne bodo nehali verjeti v najnevarnejše vraževerje. Ko ljudje, ki nekaj ustvarijo, ne bodo več čutili moralne dolžnosti, da financirajo nadzornike, parazite, uničevalce in uzurpatorje, bo tiranija izginila. Do takrat pa bodo dobri ljudje vir sredstev, ki jih slabi ljudje potrebujejo za izvajanje uničujočih programov.

Kopanje jame samemu sebi: Vera v »oblast« povzroči, da ljudje mislijo, da so dolžni sodelovati pri lastnem zaslužnjevanju, zatiranju in včasih celo smrti. Samo majhen del »vladne« prisile izvajajo »organi pregona«; večino jo izvajajo žrtve kar same. Vladajoči razred reče, da je treba narediti to in to, in večina ljudi to naredi brez posredovanja »organov pregona« (npr. izpolni zahtevek za vračilo »davka«). Ni boljšega pokazatelja moči vere v »oblast« kot to, da je v preteklosti večina ljudi, ki so jih vpoklicali v vojsko, raje šla morit ali umret, kot pa da ne bi upoštevala »oblasti«.

Če se človek prilagodi in uboga, dobi občutek udobja in varnosti. Če verjamemo, da so stvari v rokah drugih ljudi in da jih bo uredil nekdo drug, se s tem izognemo odgovornosti. Avtoritarna indoktrinacija poudarja zamisel, da če narediš tako, kot ti rečejo drugi, in tisto, kar delajo drugi, potem bo vse dobro in te bodo odgovorni nagradili in zaščitili. A število žrtev enega »vladnega« zločina za drugim kaže, kako napačno je to prepričanje. Če bi žrtve »legaliziranega« zatiranja in umorov preprosto odrekle svojo podporo, bi bil svet popolnoma drugačen. Če bi žrtve avtoritarnega izsiljevanja, nadlegovanja, nadzora, napadov, ugrabitev in umorov nehale podpirati lastno zatiranje, bi se tiranija končala. In če bi se ljudje uprli s silo, bi se tiranija končala še prej,

vendar upor zahteva, da se ne držiš ukazov domnevne »oblasti«, česar pa je večina ljudi psihološko nesposobnih. Tiranijo in to, da je človek človeku volk, najbolj od vsega omogoča ravno vera žrtev zatiranja v »oblast«.

Vpliv na dejanske kriminalce: V situacijah, v katerih bi poslušnost »zakonu« dejansko izboljšala obnašanje ljudi, »oblast« nima učinka. Posameznikom, ki jim lastna vest ne prepreči, da bi nekoga napadli ali oropali in ki jim je vseeno za standarde o tem, kaj je pravilno in kaj napačno, je ravno tako vseeno za tisto, kar jim naroči »oblast«. Obvezo do poslušnosti »oblasti« čutijo le ljudje, ki hočejo biti dobri. Vera v »oblast« je vera v moralnost – zamisel, da je poslušnost moralno dobra. Na ljudi, ki jim je vseeno za to, kaj je dobro, mit o »oblasti« nima učinka. Samo ljudje, ki jih ni treba nadzorovati – posamezniki, ki že skušajo živeti moralno življenje – čutijo obvezo, da ubogajo nadzornike; tisti pa, ki miroljubni družbi predstavljajo resnično nevarnost, ne čutijo obveze, da bi ubogali »oblast«.

Na tem mestu je treba omeniti razliko med moralno obvezo in strahom pred maščevanjem. Tat, ki ne čuti moralne obveze, da bi se vzdržal kraje, ne bo čutil moralne obveze, da bi spoštoval »zakone«, ki krajo prepovedujejo. Vendar če isti tat od policije ali kogarkoli drugega zazna nevarnost za lastno varnost, ga bo to od kraje morda odvrnilo. To sredstvo odvrčanja ne pride od »oblasti«, temveč od grožnje z nasiljem. »Oblast« tako nikoli ne prepreči kaznivih dejanj in ni potrebna za učinkovit sistem sredstev odvrčanja.

VPLIV MITA NA OPAZOVALCE

Greh ne-upora: Jasno je, da vera v »oblast« vpliva na način dojemanja sveta in dejanja pripadnikov »organov pregona« ter ljudi, ki se jih »zakoni« tičejo. A velik vpliv na stanje človeške družbe imajo tudi dejanja in način dojemanja sveta opazovalcev, tj. ljudi, ki brez nasprotovanja dovolijo, da se nad drugimi izvaja »legalna« prisila. Dejanj Hitlerja, Stalina in drugih ni omogočila le pripravljenost pripadnikov »organov pregona«, da so ukaze izvršili, temveč tudi namišljena dolžnost žrtev, da so »oblast« ubogale, in prepričanje večine opazovalcev, da se v izvajanje »zakona« ne gre vmešavati. Tisti, ki so povzročili množične krivice, so v primerjavi s številom žrtev vedno v manjšini in če k temu prištejemo še število opazovalcev – tistih, ki bi lahko posredovali – postane jasno, kako pomembna so njihova dejanja.

Nekateri ljudje ne posredujejo zaradi strahu, saj jim je bolj pomembna lastna varnost (npr. pri ropu). Obstaja pa veliko primerov, kjer se ljudje obotavljajo oz. se v spor ne vključijo ne zaradi strahu, temveč zaradi globokega psihološkega odpora, da bi nasprotovali »oblasti«. Obstajata dva načina, da opazovalci brezbrizno stojijo ob strani, ko nad drugimi izvajajo »legalne« krivice: prvi je, da opazovalec verjame, da je krivica nekaj dobrega, ker tako določa »zakon«, drugi pa, da opazovalec krivicam nasprotuje, vendar njegovo pripravljenost, da bi ukrepal proti pripadnikom

»organov pregona« ali spregovoril proti »oblasti«, zaduši naučena pokornost. V obeh primerih je rezultat enak.

Zamisel, da je »legalno« zlo dobro: Obstaja mnogo primerov, ki kažejo, kako dramatično vera v »oblast« izkrivi način dojemanja sveta javnosti. Omenil bom dva:

- SCENARIJ A: Ameriški vojak v tuji »državi« s strojnico vdira v hiše ljudi in usmeri orožje v popolne tujce ter jim ukazuje in jih zaslišuje, medtem ko išče »upornike«. SCENARIJ B: Povprečen »državljan« v svoji »državi« s strojnico hodi od hiše do hiše, vanje vdira in usmeri orožje v popolne tujce ter jim ukazuje in jih zaslišuje, medtem ko išče ljudi, ki mu niso po godu. Prvega ljudje dojemajo kot pogumnega in plemenitega »vojaka«, ki služi svoji »državi«, drugega pa kot nevarnega in verjetno umsko motenega posameznika, ki ga je za vsako ceno treba razorožiti in ukrotiti.
- SCENARIJ A: Zaposleni pri »Službi za zaščito otrok« dobi anonimen namig in pride v hišo, da bi izprašal lastnike, z namenom, da odloči, ali so primerni za vlogo starša ali naj jim »država« otroka s silo vzame. SCENARIJ B: Povprečen človek, ker je od nekoga slišal govorice, pride v hišo tujca in ga začne izpraševati ter mu groziti, da mu bo otroka vzel, če z odgovori ne bo zadovoljen. Ljudje si predstavljajo, da »vladni« uslužbenec zgolj »opravlja službo«, medtem ko dojemajo povprečnega posameznika kot nevarnega in verjetno umsko motenega.

Če politiki neko dejanje formalno razglasijo za »legalno« ali če nekaj počnejo na zahtevo »oblasti«, ima to velik vpliv na legitimnost in moralnost tega dejanja. Tistih, ki izvršujejo ukaze »oblasti«, ne dojemamo kot ljudi in njihova dejanja ter obnašanje sodimo po bistveno drugačnih standardih kot dejanja povprečnih ljudi. Ljudje obnašanje večinoma presojamo po tem, ali ga je »oblast« avtorizirala ali prepovedala, namesto da bi ga po tem, ali je v resnici legitimno.

Nagnjenje opazovalcev k temu, da krivijo žrtve avtoritarnega nasilja, je zelo močno. Kdor sprejme vraževerje »oblasti«, domneva, da če »oblast« proti nekomu uporabi silo, mora njena uporaba biti upravičena in da je posledično morala žrtev nekaj narediti narobe. Isto velja za tiste, ki so jih kazensko preganjali, napadli ali zaprli agenti »oblasti« – ljudje domnevajo, da je tak človek nekaj naredil narobe in da si je to zaslužil. Ta domneva lahko pride od zanikanja, da bi razmislili o možnosti, da je »vlada« agresor ali da bi lahko bil ti naslednja žrtev avtoritarnega nasilja, čeprav nisi naredil nič narobe. Kadar ljudje povzročajo zlo v imenu »zakona«, mnogo opazovalcev sovraži žrtev in odobrava bolečino ter trpljenje, ki ju je deležna.

Obveznost ravnati napačno: Večina ljudi v splošnem verjame, da je spoštovanje »zakona« dobro in kršenje »zakona« slabo, čeprav ne vejo, kaj točno »zakon« dopušča in česa ne. Tudi če človek

»zakonu« nasprotuje, ker ni pravičen, še vedno verjame, da je »zakone« treba spoštovati in »kršitelje« kaznovati. Gre za pogost psihološki paradoks. Mnogo ljudi lobira za to, da bi slabe »zakone« spremenili, medtem ko še vedno podpirajo zamisel, da bi se morali »zakonov« držati.

Koncept »slabega zakona« je v umu vernikov v »oblast« paradoksalen: **slab ukaz, ki ga je ravno tako slabo ne ubogati**. Opazovalci, ki verjamejo v »oblast«, si o nekem ukazu sicer lahko mislijo, da je kontraproduktiven, nepomemben, nepotreben ali celo nepošten in neumen, vendar še vedno verjamejo, da so ga moralno dolžni ubogati. Sledita dva primera:

- Ob dveh ponoči na prazni cesti zunaj naselja voznik upočasni, vendar se pri znaku STOP ne ustavi. Ustavi ga policist, ki je čakal v zasedi. Vsi se strinjamo, da voznik ni nikogar ogrožal ali poškodoval, pa vendar bi se večina ljudi strinjala, da ima policist pravico, da zahteva, da plača »kazni«. In če voznik »kazni« ne bi hotel sprejeti ali če bi kraj zapustil, bi se večina ljudi strinjala, da ima policist pravico, da ga ulovi in zapre.
- V gostilno pride inšpektor in čeprav ne najde nič, kar bi ogrožalo zdravje gostov, najde nekaj tehničnih kršitev pravilnika o gostilnah. Zaradi teh kršitev – ne zato, ker bi ogrožale zdravje ljudi, temveč ker so proti »pravilom« – lastnika gostilne oglobijo. Čeprav ni nikogar ogrožal ali poškodoval, bi večina ljudi imela krajo lastnika s strani tistih, ki delujejo v imenu »vlade«, za legitimno. In če bi se lastnik kraji upiral ali »kazni« ne bi hotel plačati, bi ga večina ljudi imela za nemoralnega, po drugi strani pa bi inšpektorja imeli za nekoga, ki ima pravico, da na kakršenkoli način doseže skladnost z »zakonom«.

Za večino ljudi ima kršenje »zakona« avtomatsko negativen prizvok. Ljudje imajo neposlušnost »oblasti« ne le za nevarno, temveč tudi za nemoralno. A za vernike v »vlado« je še hujše, če ne ubogaš agenta »oblasti«. Povprečen opazovalec bo s prezirom gledal na ljudi, ki takoj in brez vprašanj policistu ne odgovorijo ali ki se njegovih zahtev ne držijo. In če se človek »oblasti« upre, si le malo ljudi upa postaviti na njegovo stran, tudi če le z besedami. Tako kot zdresiran pes ne bo ugriznil svojega gospodarja, čeprav ga bo ta še tako maltretiral, tako so ljudje, ki so jih naučili, naj se klanjajo »oblasti«, psihološko nesposobni sebe braniti pred »oblastjo«, »vlado« in »zakoni«, kaj šele druge. Večina ljudi bo raje obtožila žrtev, kot pa se ji pridružila pri skupnem upor proti tiraniji.

Čeprav je pripadnik »organov pregona« morda zagrešil nekaj resnega, npr. umor, je v očeh indoktriniranih ljudi edini »civiliziran« način ukrepanja ta, da prosijo neko drugo »oblast«, da stvari uredi, namesto da bi vzeli »zakon« v svoje roke. Ljudje se morda pritožujejo ali obsojajo »legalne« krivice, a le redki razmišljajo o tem, da bi se vključili v »nelegalen« odpor, ne glede na to, da žrtve tirane in pripadnike »organov pregona« številčno prekašajo. Tako tirani ne ostajajo na položajih moči zato, ker se ljudje niso sposobni upreti fizično, temveč ker se zaradi vere v »oblast« niso sposobni upreti psihično. Ali kot je rekel Stephen Biko: »Najmočnejše orožje v rokah zatiralca je um zatiranih.«

Dvojni standard nasilja: Dvojni standard glede uporabe fizične sile ljudi, ki so jih indoktrinirali v avtoritarizmu, je gromozanski. Ko npr. pripadnik »organov pregona« nasilno napade nedolžnega in neoboroženega človeka, ljudje navadno pravijo, da bi moral dobiti opomin, morda izgubiti službo. Po drugi strani pa če »državljan« napade policista, bodo vsi zahtevali, da se ga za več let zapre. In če človek proti agentu »oblasti« uporabi smrtonosno silo, se nihče niti vpraša ne, zakaj jo je. V umu ljudi ni nikoli pravilno ubiti predstavnika »vlade« – ne glede na to, kaj stori. Za vernike v »oblast« ni nihče hujši od človeka, ki ubije policista – ne glede na razlog.

V resnici je uporaba smrtonosne sile proti tistim, ki se pretvarjajo, da delujejo v imenu »oblasti«, moralno identična uporabi smrtonosne sile proti vsem ostalim. Agresivno dejanje ne postane nič bolj legitimno ali upravičeno, ker je »legalizirano« ali ker ga zagreši agent »oblasti«. Upravičena je uporaba kakršnekoli sile, da preprečimo ali ustavimo agresivno dejanje, ne glede na to, ali je agresija »legalna« ali ne in ali je agresor pripadnik »organov pregona« ali ne. Upor proti fašističnemu razbojništvu »organov pregona«, tudi če je za to potrebna smrtonosna sila, je moralno upravičen, čeprav zelo nevaren, vendar večina ljudi na to noče niti pomisliti. In tudi ko ljudje prepoznajo nepravilno zatiranje, mislijo, da je »civiliziran« odziv ta, da dopustijo, da do krivic pride.

Kadar smo soočeni z »legalno« agresijo in zatiranjem, imamo samo dve možnosti: ali smo dolžni, da pripadnikom »organov pregona« dovolimo, da nam povzročajo krivice in nas zatirajo, ali pa imamo pravico uporabiti kakršnokoli silo, da krivice in zatiranje preprečimo. Če rečemo, da ima nekdo do nekega dejanja pravico in če istočasno trdimo, da ni upravičen, da to pravico s silo brani pred posredovanjem »vlade«, gre za protislovje. V resnici večina ljudi pravice enači s privilegiji, ki jih podeli »vlada«. Če imamo do nečesa neodtujljivo pravico, potem to pomeni tudi pravico, da pripadnika »organov pregona«, ki nam jo hoče odvzeti, ubijemo. A v resnici lahko »vlada« počne, kar hoče, pa povprečen etatist ne bo zagovarjal nasilnega in »nelegalnega« upora (kaj bi se moralo zgoditi, da bi se počutili upravičene ubiti pripadnika »organov pregona«?).

Pripadniki »organov pregona« nenehno zastružujejo nespornost do stopnje nasilja – dokler ne dosežejo svojega. Posledica tega je, da se bodo ljudje, če se niso pripravljene vključiti v odkrit upor proti sistemu, slej ko prej uklonili volji vladajočega razreda ali pa jih bodo pobili. In čeprav »državni« plačanci vedno uporabljajo silo ali grožnjo s silo, da obvladujejo in si pokorijo povprečnega človeka, tisti trenutek, ko se žrtev na nasilje odzove s silo, večina opazovalcev kot zlikovca prepozna žrtev agresije, torej tistega, ki je uporabil silo, da se je pred napadom ubranil. Ta očitni dvojni standard – **zamisel, da je dobro, če »oblast« dnevno izvršuje agresivna dejanja, in zlo, če se navaden človek nanje odzove z obrambno silo** – kaže na to, kako drastično vera v »oblast« ljudem zamegli način dojemanja resničnosti.

Nevarnost nedejavnosti: Do škode zaradi vere v »oblast« med opazovalci pogosto pride zaradi nedejavnosti. Do neke mere gre za samoohranitev, saj se človek noče vmešati, ker se boji za lastno varnost. A Milgramovi poskusi jasno kažejo, da tudi če ljudem nevarnost ne preti, se večina

čuti neustavljivo prisiljenih, da poslušajo »oblast«, čeprav vejo, da je tisto, kar so jim ukazali narediti, napačno in da drugim povzročajo škodo. In če ljudje niso pripravljeni ignorirati domnevne »oblasti«, je skoraj nemogoče, da bi posredovali, ko »oblast« vsiljuje svojo voljo drugim. To dokazuje na tisoče opazovalcev po svetu, ki kot zombiji stojijo in gledajo, ko agenti »oblasti« napadejo ali umorijo nedolžne ljudi, pri tem pa še s prstom ne mignejo.

VPLIV MITA NA ZAGOVORNIKE

»Legalizirana« agresija: Medtem ko se ima večina ljudi za opazovalce avtoritarnega zatiranja in krivic, je v resnici skoraj vsak zagovornik »vladnega« nasilja. Vsak, ki voli ali zgolj z besedami podpira politiko ali programe »vlade«, dopušča začetek nasilja nad ljudmi. Razlog za to je, da je vsak »zakon« ukaz, v ozadju katerega stoji grožnja z nasiljem proti tistim, ki se ga ne držijo.

V vsakodnevem življenju proti sočloveku le redko uporabimo grožnje ali fizično silo in zelo malo nestrinjanj pripelje do nasilnega spora. A zaradi vere v »oblast« skoraj vsak zagovarja vsesplošno nasilje, ne da bi se tega sploh zavedal, in pri tem ne občutimo krivde, saj prisilo in grožnje, kadar se imenujejo »organi pregona«, dojemamo kot legitimne.

Vsi vemo, kaj se zgodi, ko nekdo »krši zakon«. Morda sledi le »kazen« (zahtevak za plačilo pod grožnjo s silo), lahko pa aretacija ali celo smrt. Vsak »zakon« je grožnja, v ozadju katere stoji pripravljenost in sposobnost za uporabo smrtonosne sile proti ljudem, ki ga ne spoštujejo. Na milijone ljudi, ki se imajo za mirne in civilizirane, zagovarja oboroženo ropanje. Pri tem ne vidijo protislovja, saj ropanje evfemistično imenujejo »obdavčenje«, ki ga v imenu »vlade« izvršujejo ljudje, ki naj bi do njega imeli pravico.

Stopnja zanikanja, ki jo ustvari vera v »oblast«, je neverjetna. Medtem ko ljudje zagovarjajo politično nasilje, ne prevzemajo odgovornosti za posledice. Kdor odda vlogo za denarno socialno pomoč, prosi za plen, ki so ga drugim ukradli z »obdavčenjem«. Kdor se prijavi na »vladno« delovno mesto, je tako, kot če bi prosil, naj soljudi prisilijo, da mu izplačajo plačo. Ne glede na to, ali dobi posameznik neposredno plačilo ali pa denarno socialno pomoč, program ali storitev, bo pokradeno premoženje navadno sprejel brez krivde ali sramu. Po drugi strani pa je večina ljudi popolnoma prijaznih do sočloveka, za katerega so prosili, naj ga »država« oropa.

Nadnaraven značaj »oblasti« vidimo v dejstvu, da tisti, ki volijo za to, da soljudi »legalno« izsiljujejo in ropajo, ne bodo za isto prosili ali plačali navadnim smrtnikom. Zakaj tak dvojni standard moralnosti? Ker verniki v »vlado« mislijo, da ta sestoji iz nekoga, ki je več kot človek. Ljudje mislijo, da ima »vlada« pravice, ki jih navadni smrtniki nimamo. Z zornega kota etatista ima to, da ljudje za nekaj prosijo »vlado«, več skupnega z molitvijo k bogu kot pa s tem, da prosijo ljudi. Ko politiki govorijo, da potrebujemo zadostna sredstva npr. za infrastrukturo ali izobraževanje, v resnici pravijo, da bo treba ljudem denar s silo vzeti z »davki« in ga porabiti tako, kot mislijo, da je najbolje. Ko se taka agresija izvaja v imenu »oblasti«, jo ljudje sprejemajo kot

upravičeno, ko jo izvajajo navadni smrtniki, pa jo imajo za nemoralno. To kaže, da je »vlada« v umu etatistov več kot le skupina ljudi, medtem ko istočasno trdijo, da vse, kar »vlada« je in kar lahko naredi, prihaja od ljudi. **Vera v »vlado« zahteva absurdno prepričanje, da lahko peščica navadnih smrtnikov pričara v obstoj entiteto z nadčloveškimi močmi – močmi, ki jih nima nihče od ljudi, ki so jo ustvarili.** Ljudje prepoznajo, da navadni smrtniki nimamo pravice izsiljevanja in prisilnega nadzora nad sočlovekom, verjamejo pa, da jo ima »vlada«.

Izgovori za agresijo: Čeprav ljudje »demokracijo« pogosto hvalijo kot višek civilizacije, dobrega razumevanja in sodelovanja, je resnica ravno obratna. Volitve so agresivno dejanje in ljubezen do »demokracije« je ljubezen do vesplošnega nasilja in stalnih sporov. Pri volitvah ne gre za enost, občutek pripadnosti ali toleranco, temveč za prerekanje o tem, kako naj se ljudje obnašajo, kako naj se jih v nekaj prisili in kaj naj prek »vlade« financirajo. Vsak, ki voli, skuša na položaje »oblasti« postaviti ljudi, ki bodo druge izsiljevali (»obdavčenje«) in z njihovim denarjem financirali »vladne« programe. Volivci skušajo dati moč tolpi, za katero vejo, da bo množično kradla, a noben volivec za to ne sprejme odgovornosti. Volivci vejo, kaj bodo kandidati počeli, če pridejo na »oblast«; vejo, kakšne bodo posledice za tiste, ki se ukazov politikov ne bodo držali, vendar jih vera v »oblast« naredi psihološko nesposobne prepoznati, da zagovarjajo vesplošno nasilje.

Razmišljanje večine ljudi je paradoksalno. Etatisti po eni strani vejo, da je vsak »zakon«, ki ga odobravajo, ukaz, v ozadju katerega stoji grožnja z nasiljem. Zavedajo se, kaj se zgodi z ljudmi, ki »kršijo zakon«, pa vendar zanikajo, da odobravajo začetek nasilja nad sočlovekom. Etatisti vejo, da bo vsaka politična agenda, če bo uveljavljena, vodena s toliko zastrahovanja oz. surove moči, kot je bo potrebne, da bodo pridobili ubogljivost ljudi. A povprečen etatist še vedno noče priznati, da neposredno in odkrito zagovarja prisilno izsiljevanje ter nadzor nad milijoni nedolžnih ljudi. Razlog za to je, da verjame, da ima »vlada« pravico vladanja in da se, ko povzroči nasilje, to ne šteje za nasilje.

Dokler nasilje izvajajo tisti, ki se imajo za »vlado« in za katere ljudje mislijo, da so izvzeti iz pravil moralnosti, si celo najbolj goreči zagovorniki »davkov« in drugih »zakonov« domišljajo, da so miroljubni, nenasilni in sočutni. Nekateri si celo predstavljajo, da so pacifisti. Obstaja več načinov, na katere navadno dostojni in krepostni ljudje odobravajo agresijo, napade, ropanje in zastrahovanje, saj verjamejo, da je za nadčloveško božanstvo z imenom »vlada« dopustno, da to počne, in so prepričani, da je popolnoma krepostno in moralno, da jo prosijo, da to počne. Nekateri od njih so dobrodelnost, »organi pregona« (policija, vojska), »socialni« programi, »socialno« zavarovanje, »vladne« storitve (ceste itd.), vojne in vojna proti drogam.

Kako mit premaga krepost: Skoraj vsi starši pošiljajo otrokom istočasno dve nasprotujoči si sporočili: prvo je, da je napačno krasti, druge udariti, jih zastrahovati itd., in drugo, da je dobro ubogati »oblast«. Skoraj vse, kar »oblast« počne, vsebuje zastrahovanje – uporabo nasilja ali groženj z nasiljem za nadzor nad drugimi in zaseg njihove lastnine. Vsak predstavnik »oblasti« ne

le, da s prisilo nadzoruje podrejene, temveč tudi govori in se obnaša, kot da ima do tega nesporno in absolutno pravico. Tako npr. učitelji vedno s silo vsiljujejo svojo voljo učencem, medtem ko jim govorijo, da je drugim napačno vsiljevati svojo voljo. Gre za višek hipokritskega sporočila: naredi tako, kot govorim, in ne tako, kot delam.

Če otroke vzgajamo v duhu, da je napačno krasti, druge udariti, jih zastrahovati itd., zakaj bi jih potem morali učiti spoštovanja »oblasti«? S tem dosežemo le to, da jih je lažje nadzorovati, kar seveda ustreza tistim, ki iščejo »oblast«, ne naučimo pa jih, da bi bili bolj civilizirani, človeški ali sočutni – ravno obratno, kot dokazujejo Milgramovi poskusi. Starši otroke najprej naučijo, kako biti civilizirani, potem pa še blaznega vraževerja, ki povozi vse, kar so jih naučili. Ta paradoks lahko opazimo povsod v družbi.

Povprečen človek bi se sramoval in občutil krivdo, če bi sočloveku ukradel 100 €, če pa prek volitev zagovarja, da »vlada« istemu človeku vzame na tisoče evrov, pri tem nima pomislekov. Vsak etatist se slepi, da je »dober človek«, ki podpira dobre stvari in nasprotuje krivicam, ter halucinira, da sočloveka spoštuje, medtem ko istočasno zagovarja, da ga s silo izsiljujejo, nadzorujejo, zaprejo ali celo umorijo. Ljudje v resnici zagovarjajo zlo, medtem ko si predstavljajo, da so »dobrodelni« in »sočutni«.

Starši in učitelji pogosto ponavljajo osnovno pravilo človečnosti oz. zlato pravilo – naj z drugimi ravnamo tako, kot hočemo, da drugi ravnajo z nami – a nihče od učiteljev in skoraj nihče od staršev po tem pravilu ne živi, saj s podporo »oblasti« podpirajo izsiljevanje in prisilo. Zlato pravilo je pravzaprav formula za anarhijo: če nekomu ni všeč, da mu drugi gospodujejo in ga s prisilo nadzorujejo, potem tega ne sme zagovarjati za druge. Kdorkoli zagovarja agresijo proti sočloveku, vključno prek kakršnekoli oblike »vlade«, ni dober, dostojen, ljubeč, prijazen ali sočuten človek. Edini razlog zakaj ljudje, ki so drugače dobri, zagovarjajo stalno agresijo prek »vlade«, je, ker so jih pretentali, da so sprejeli laž, da obstaja »oblast«, katero ne vežejo moralni standardi, ki vežejo ljudi. Večina zla v zgodovini je bila posledica poskusov, da bi »oblast« uporabili za nekaj dobrega.

Strahopetnost liberalcev in konservativcev: Ljudje si želijo »oblasti«, ker so nezreli strahopetci in ker hočejo, da vsemogočna entiteta drugim vsili njihovo voljo. V politiki se to izraža skozi levico in desnico. Liberalci se upirajo resničnosti in zavračajo svet, v katerem obstajajo krivice in trpljenje. Namesto da bi sami naredili, kar lahko, hočejo, da to naredi »vlada«. Radi bi, da magična entiteta poskrbi za to, da bodo vsi siti, preskrbljeni ter da bodo imeli streho nad glavo. Namesto da bi zaupali ljudem, da bodo poskrbeli eden za drugega, si za to želijo nadčloveške »oblasti« in nočejo sprejeti resnice, da če navadni smrtniki ne bomo poskrbeli sami zase, potem ne bo nihče. Liberalen pogled na svet je nadaljevanje učilnice, kjer je vedno »oblast« glavna in nadzoruje, da so vsi dobri otroci nagrajeni in zaščiteni pred slabimi – vse, kar morajo narediti, je ubogati ukaze, in odgovorni so le za to, da poslušajo »oblast« (učitelje in starše), za katero verjamejo, da bo zanje poskrbela. Liberalci se tako obnašajo še dolgo po tistem, ko zaključijo šolo. Pravijo, da imajo ljudje »pravico« hrane, stanovanja, zdravstvene oskrbe in drugih stvari – kot da bo za vse naštet

poskrbela pravljica vila. Realnost, ki jim dan za dnem zre v obraz, je zanje preveč skrb zbujujoča, da bi se z njo soočili, saj je popolnoma drugačna od sveta, v katerem so odrasli, kjer je bila za vse odgovorna »oblast«. »Vladni« programi liberalcev so manifestacija strahu pred resničnostjo in zavračanja videnja sveta takega, kot je. In ko mitološki odrešenik stvari samo še poslabša, se liberalci še vedno oklepajo slepe vere v vseomogočnega boga z imenom »vlada«. Zamisel, da so ljudje zgolj zato, ker živijo, upravičeni do stvari, ki nastanejo kot rezultat človekovega truda in znanja, je zabloda. Logični posledici tega domnevno »ljubečega« in »sočutnega« pogleda na svet sta nasilje in suženjstvo, saj če je nekdo do nečesa upravičen, pomeni, da je treba s silo vzeti človeku, ki tisto lahko proizvede (če tistega noče dati prostovoljno). Mit o »oblasti« liberalcem omogoča, da zagovarjajo vsesplošno nasilje in zastrahovanje, medtem ko si domišljajo, da so »ljubeči« in »sočutni«. Politična levica hoče vseomogočno in vsevedno mater, ki bo ljudi prisilila, da si stvari med sabo delijo, medtem ko ignorirajo dejstvo, da kaj takega ne obstaja.

Tako kot hoče politična levica materinsko državo, ki bi ljudi zaščitila in zanje poskrbela, tako hočejo konservativci očetovsko državo. Rezultat je malce drugačen, zabloda pa je ista – gre za željo, da bi vseomogočna »oblast« ljudi zaščitila pred realnostjo, s tem da se politična desnica bolj osredotoča na disciplino in zaščito. Desničarska oblika »vlade« je ekvivalent disciplinarnemu očetu, ki deluje kot zaščitnik družine pred zunanjimi silami (vojska), kot zaščitnik članov družine pred ostalimi člani (»organi pregona«); kot nekdo, ki nezaželene ljudi drži stran od družine (ekvivalent »zakonom o priseljevanju«), ter kot izvrševalec morale, ki kaznuje družinske člane, ki se pravil ne držijo (»zakoni« o igrah na srečo, jemanju drog, pornografiji, prostituciji itd.). Politična levica in desnica sta zgolj dve maski na istem obrazu.

Levica ali desnica, »država« = zlo: Vsak, ki zagovarja »vlado« v kakršnikoli obliki, verjame, da morajo predstavniki »oblasti« početi stvari, ki so za druge nemoralne in nepravilne. Vsi etatisti verjamejo, da so ljudje, ki sestavljajo »vlado«, izvzeti iz osnovne človeške moralnosti in ne le, da imajo pravico početi stvari, katerih drugi nimamo, temveč da to celo **morajo početi** v domnevno »dobro družbe«. Tako vsi etatisti zagovarjajo agresijo.

Vera v »oblast« izniči skoraj vse pozitivne učinke moralnih in verskih prepričanj. Kristjane učijo, naj nastavijo drugo lice, ljubijo svojega bližnjega (in celo svojega sovražnika) in naj drugim storijo tisto, kar hočejo, da bi drugi storili njim, pa vendar kristjani, ki verjamejo v »vlado«, stalno opuščajo ta načela in prek kulta »vlade« za vse zagovarjajo agresijo.

Vera v »vlado« je v celoti versko prepričanje. Večina ljudi, ki se imajo za »ateiste«, to v resnici niso, saj verjamejo v boga z imenom »vlada«, čeprav tega seveda ne prepoznajo kot verskega prepričanja. Ateisti hitro pokažejo na uničenje, ki so ga ljudje skozi zgodovino povzročili v imenu religij, pri tem pa spregledajo srhljive posledice boga, ki se mu klanjajo – »vlade« – in ki je odgovoren za več opustošenja, smrti in uničenja kot religije. Dejstvo, da ateisti obsojajo eno obliko vraževerja, medtem ko zagovarjajo vraževerje v drugačni obliki, kaže na stopnjo selektivne

slepote. Velikokrat so tisti, ki so najbolj kritični do zatiranja religij, najbolj goreči zagovorniki boga z imenom »vlada«.

V očeh vernikov v »oblast« obstaja velika razlika med sprejemljivim obnašanjem posameznika in »vlade«. Če posameznik ukrade 100 €, ljudje to dojemajo kot nemoralno kaznivo dejanje, ko pa »vlada« vsako leto pokrade na milijarde evrov, to dojemajo kot sprejemljivo. Medtem ko »vlade« razglašajo, da povprečen človek ne sme posedovati orožja, imajo lahko »vladni« plačanci pištole, bombe, tanke, rakete, vojaška letala in celo jedrsko orožje. Ironično, da je to orožje v rokah istih ljudi, kot jim je bilo njegovo posedovanje, preden so postali »državni« plačanci, prepovedano. Standardi, po katerih se ocenjuje posameznika, so preprosti in nespremenljivi, po drugi strani pa je merilo dobrega in slabega, po katerem se ocenjuje »vlado«, poljubno.

Jasno je, da meja, kaj je »vladi« dovoljeno početi in kaj ne, ne temelji na načelih. Ljudje se skozi zgodovino tiraniji niso uprli zato, ker dokler je njen vzpon enakomeren in počasen, mislijo, da tirani niso prečili meje. Razlog za to je, da brez osnovnih načel, po katerih bi sodili, kaj je pravilno in kaj napačno, ta meja ne obstaja. Vera v »oblast« je popolnoma nezdružljiva z moralnimi načeli ravno zato, ker temelji na zamisli, da ljudi na »oblasti« ne vežejo ista pravila kot njihovih subjektov. Če se »obdavčenje« (prisilen zaseg bogastva) z 62 % dvigne na 63 %, kako lahko etatist trdi, da je »vlada« prečila mejo? Če lahko »vlada« legitimno s silo zaseže 1 % premoženja, zakaj ga ne bi 99 %? Ali si vladarji lastijo ljudi in imajo pravico vzeti, kolikor hočejo, ali pa ljudje lastimo sami sebe in vladarji nimajo pravice, da nam s silo jemljejo. Kje je racionalna osnova za to, da je npr. 46 % suženjstvo dobro in 47 % slabo?

Ko postane »vladno« nasilje preveč brutalno, razširjeno in samovoljno, ga etatisti počasi začnejo postavljati pod vprašaj. A stvar je v tem, da načela, po katerih bi lahko sodili pravičnost dejanj vladajočega razreda, ne obstajajo. Ko ljudje enkrat sprejmejo predpostavko, da ima ena skupina ljudi pravico do dejanj agresije nad drugimi, ni objektivnega standarda, ki bi tako »pravico« lahko omejil. Ko ljudje sprejmejo predpostavko o vladajočem razredu, ni objektivne osnove za omejevanje njegove moči. Racionalen moralni standard, ki bi določal, da ima nekdo pravico do dejanj agresije, a le do določene meje in ko je to »potrebno«, ne more obstajati. Če sužnji dopuščajo, da so legitimna lastnina drugih in potem trdijo, da obstajajo meje za to, kaj lahko lastniki z njimi naredijo, je to logično protislovje. Če subjekti sprejmejo gospodarja in potem mislijo, da bodo oni določali mejo njegove moči, to nasprotuje logiki in je skregano z resničnostjo, a točno to hočejo verniki v »predstavniško vlado«.

Verniki v »oblast« so sprejeli predpostavko, da so lastnina tistih, ki se imajo za »oblast«, potem pa prosijo gospodarje za usluge, s čimer le utrjujejo zamisel, da je to, kaj se bo s subjekti zgodilo, odvisno od gospodarjev. Edino sporočilo, ki odmeva v celotnem političnem procesu, je sledeče: **»To so stvari, za katere mi ljudje prosimo vas gospodarje, da nam jih dovolite početi.«** Implicitno sporočilo političnih ukrepov je, da imamo ljudje le moč, da jamramo in prosjачimo ter da vedno gospodarji odločajo o tem, kaj se bo zgodilo. Kdor si želi sprememb v »zakonih«, pomeni, da je sprejel predpostavko, da so »zakoni« legitimni.

Če za nekaj prosiš, pomeni, da o tem odloča nekdo drug. Če tiste v »vladi« prosiš za malo več svobode, pomeni, da je od njih odvisno, ali si svoboden ali ne – torej nisi svoboden, temveč si sprejel podreitev nekomu drugemu. Ljudje govorijo o »neodtujljivih« pravicah, po drugi strani pa za iste stvari prosijo za blagoslov »vlado«. Ne glede na to, kako glasno ljudje zahtevajo spremembo »zakona« – tisti, ki pravijo, da ljubijo svobodo in ki istočasno trpijo za vraževerjem »oblasti«, samo utrjujejo legitimnost nadzora vladajočega razreda s tem, ko se implicitno strinjajo, da potrebujejo dovoljenje, da za nekaj dobijo pravico.

VPLIV MITA NA ZAGOVORNIKE SVOBODE

»Vlada« sama po sebi ne povzroča škode, saj je namišljena entiteta, ampak vera v »vlado« – zamisel, da imajo nekateri ljudje drugim moralno pravico vladati – je povzročila neizmerno bolečino, krivice, smrt, trpljenje, zaslužnje in zatiranje. Glavna težava je prepričanje – mit, vraževerje in zabloda o »oblasti« – ki obstaja v umu več milijard ljudi. Ko bo znatna manjšina prerasla to vraževerje in spremenila svoje obnašanje, se bo svet drastično spremenil. Ko bodo ljudje resnično hoteli svobodo, jo bodo dosegli brez revolucije ali volitev.

Obstaja velika razlika med pritoževanjem nad določenim vladajočim razredom in med spoznanjem ter načelnim nasprotovanjem norosti »oblasti«. V vseh družbenih manifestacijah t. i. »nekonformizma« in »uporništv« se ni skoraj nihče rešil mita o »oblasti«. Namesto tega hočejo ljudje novo »oblast«, nov vladajoči razred, novo »vlado«, s pomočjo katere bodo lahko s silo nadzorovali in si pokorili sočloveka. Skoraj vsi t. i. »uporniki« so sleparji, ki se pretvarjajo, da se nekomu upirajo, v resnici pa hočejo postati vladajoči razred.

In to je za pričakovati. Če nekdo izhaja iz predpostavke, da »oblast« mora obstajati in da je uporaba nadzora nad populacijo s strani »vlade« legitimna – zakaj si ne bi želel biti glavni? Vsak bi rad, da bi bil svet tak, kot hoče on, in da bi to dosegel, ni boljšega načina, kot da postane kralj. Edini, ki resnično zagovarjamo svobodo, smo anarhisti in voluntaristi – ljudje, ki razumemo, da je prisilna dominacija nad drugimi nelegitimna, tudi če se imenuje »zakon« in če jo izvajajo v imenu ljudi in »skupnega dobrega«. Obstaja velika razlika med stremljenjem k bolj modremu gospodarju in k svetu enakopravnih ljudi, kjer ni gospodarjev in sužnjev. Enako velika razlika je med sužnjem, katerega končni cilj je postati nov gospodar, in sužnjem, ki verjame v načelo svobode. In to velja tudi, če namerava biti suženj prijazen in velikodušen gospodar. Tudi tisti, ki zagovarjajo relativno omejeno in neškodljivo »vlado«, so proti svobodi. Dokler ljudje verjamejo v mit o »oblasti«, bo vsakemu padcu tirana sledil vzpon novega tirana in to je vzorec, ki se ponavlja skozi zgodovino. Dokler uporniki trpijo za vraževerjem »oblasti«, je prva prioriteta, ko zrušijo staro »vlado«, da oblikujejo novo, s čimer le zamenjajo enega tirana za drugega. **Problem ni v tem, kdo sedi na prestolu, temveč v tem, da prestol sploh obstaja.** Ljudje, ki volijo za to ali ono stranko, ne prepoznajo osnovnega problema in zato ne morejo priti do rešitve. Ostajajo sužnji, saj so njihove misli in debate omejene na to, kdo bo njihov gospodar, ne dovolijo pa si razmisliti o možnosti, da

gospodarja sploh ne bi imeli. Osnova vseh političnih ukrepov je vera v »oblast«, kar je problem samo po sebi. Trud etatistov bo vedno obsojen na propad, saj je njihov osnovni problem vera v »oblast«.

Pravila igre: Večini ljudem, ki pravijo, da ljubijo svobodo in da verjamejo v »neodtujljive« pravice, vraževerje »oblasti« drastično zmanjša učinkovitost. Večina takih ljudi tirane prosi, naj spremenijo »zakone«, a s tem le utrjujejo prepričanje, da je poslušnost »oblasti« moralna obveza. Ko skušajo aktivisti politike prepričati, naj znižajo »davke« ali razveljavijo »zakon«, s tem implicitno priznavajo, da za svobodo potrebujejo blagoslov gospodarjev. Aktivisti porabijo veliko časa, denarja in truda za to, da gospodarje prosijo, naj spremenijo ukaze. To kaže, da ne glede na nezadovoljstvo s tistimi na položajih moči ljudje še vedno verjamejo v mit o »oblasti« in da bodo sodelovali v »legalnih« krivicah, dokler ne prepričajo gospodarjev, da pravila spremenijo. Dejansko sporočilo, ki ga s tem pošiljajo, je: **radi bi, da spremenite ukaze, vendar bomo še naprej poslušni, ne glede na to, ali jih spremenite ali ne.** Kdor prosi za blagoslov »oblast«, sprejme, da je odločitev odvisna od gospodarja in da je suženj.

Pravice, ki potrebujejo blagoslov »vlade«, niso »neodtujljive« in sploh ne »pravice«, temveč privilegiji, ki jih da ali odvzame gospodar. Tisti na položajih moči vejo, da se jim ni treba bati ljudi, ki ne počnejo drugega, kot prosjačijo za pravičnost in svobodo. Pošiljajo namreč sledeče sporočilo: **strinjamo se, gospodar, da je na tebi, kaj smemo in česa ne.** Isto velja za druge dejavnosti, ki jih imajo ljudje napačno za obliko »upora« (proteste itd.). Protesti samo utrjujejo avtoritarnost. Protesti in shodi pošiljajo samo eno sporočilo: da je na gospodarjih, kaj smemo in česa ne, kar potem postane samouresničljiva prerokba. Tisti v »vladi« dobijo vso moč od dejstva, da njihovi subjekti mislijo, da imajo moč.

Legitimacija zatiranja: Bolj ko se ljudje v političnem sistemu trudijo doseči svobodo, bolj v svojem umu in v umu opazovalcev utrjujejo zamisel, da je sistem legitimen. Če ljudje s peticijami prosijo politike, naj spremenijo »zakone«, to nakazuje, da so »zakoni« pomembni in da se jih je treba držati. Moči vere v »oblast« ne dokazuje nič bolj kot to, da na stotine milijonov ljudi prosi nekaj sto ljudi, naj znižajo »davke«. Če bi ljudje v resnici razumeli, da so sadovi njihovega dela njihovi, bi preprosto nehali dajati svoje premoženje političnim parazitom. Želja po odobravanju »oblasti« ustvari mentaliteto, ki je ista kot mentaliteta sužnja – da bi se počutili slabo, če bi obdržali denar in če bi se sami odločali o stvareh, ne da bi pred tem od gospodarja dobili blagoslov. Tudi ko bi lahko izbrali svobodo, etatisti klečeplazijo pred megalomani in jih rotijo za svobodo, kar zagotavlja, da je ne bodo nikoli dosegli.

Nemogoče je verovati v »oblast« in biti svoboden, kajti če sprejmemo mit o »vladi«, sprejmemo dolžnost, da je treba ubogati gospodarja, kar pomeni sprejeti lastno suženjstvo. Žal je za večino ljudi zamisel, da ne bi ubogali »oblasti«, da bi »kršili zakon« in postali »kriminalci«, bolj skrb

zbujajoča kot zamisel, da so sužnji. Ker »vlada« vedno vključuje agresijo in nadzor, je nemogoče biti resnično za svobodo, ne da bi bili proti »vladi«.

Protislovje svobodnjakov: Najlepši primer, kako vera v »oblast« zamegli um ljudi, so politične stranke z imeni, kot je »Svoboda«. Srce in duša svobode je načelo neagresije, torej zamisel, da je goljufanje oz. začetek uporabe sile proti človeku vedno napačno in da je uporaba sile upravičena samo kot obramba proti agresiji. A »vlada« in neagresija sta popolnoma nezdružljivi. Če »vlada« neha uporabljati grožnje oz. nasilje, razen v primeru obrambe proti agresorju, potem neha biti »vlada«. Ta entiteta v tem primeru ne bi imela monopola nad zaščito, pravice vladanja, sprejemanja »zakonov« in pravice početi karkoli, česar nimamo pravice početi ljudje. Kdor resnično verjame v načelo neagresije, mora biti anarhist, saj je logično nemogoče nasprotovati začetku nasilja in podpirati »vlado«, saj je »vlada« = nasilje.

Mnogi trdijo, da se lahko družba iz avtoritarne spremeni v svobodno le počasi in postopoma, a to se nikoli ni zgodilo in se tudi nikoli ne bo in sicer iz preprostega razloga: ali »oblast« obstaja ali pa ne. Ali obstaja legitimen vladajoči razred s pravico vladanja ali pa vsak posameznik lasti samega sebe in je zavezan svoji vesti. Gre za izključujoči paradigmi in nemogoče je, da bi obstajala tretja možnost, saj v primeru razkola med zahtevami »oblasti« in sodbo posameznika ni mogoče poslušati obeh. Če je »oblast« pomembnejša od vesti, potem so ljudje legitimna lastnina vladajočega razreda, kjer svoboda ne more obstajati; če je pomembnejša vest, potem vsak posameznik lasti samega sebe in vedno sledi svoji presoji o tem, kaj je pravilno in kaj napačno – ne glede na to, kaj zapoveduje »oblast«.

Obstaja velika razlika med prerekanjem o tem, kaj naj gospodarji naredijo (politiko), in med razglasitvijo, da gospodar sploh nima pravice vladanja. Če je cilj svoboda, potem politični ukrepi niso le ničvredni, temveč so kontraproduktivni, saj dajejo legitimnost vladajočemu razredu. Edina pot do svobode je, da najprej dosežemo svobodo v umu, tako da ugotovimo, da nima nihče pravice drugemu vladati, kar pomeni, da ni »vlada« nikoli legitimna, moralna niti resnična. Politični ukrepi po naravi dajejo moč vladajočemu razredu in jo jemljejo ljudem. Ko bo dovolj ljudi spoznalo in se nehalo oklepiti mita o »oblasti«, ne bodo potrebni politični ukrepi, revolucije ali volitve. Če si ljudje ne bi domišljali, da imajo dolžnost ubogati politike, bi slednji postali nerelevantni. Če bi le del populacije brez občutka krivde ali sramu izkazal neposlušnost, bi bilo nemogoče, da bi kdorkoli komurkoli vsilil kakršenkoli »zakon«. Če ljudje ne bi poslušnosti dojemali kot vrline in če ne bi imeli občutka dolžnosti ubogati ukaze tistih, ki trdijo, da imajo pravico vladanja, bi jih bilo nemogoče zatirati. Dokler bo obveza poslušnosti »oblasti« pomembnejša od osebnih prepričanj in presoje posameznika, bodo njegova mnenja in prepričanja nerelevantna. Dokler ljudje, ki zagovarjajo svobodo, ne bodo nehali ubogati gospodarja (ne bodo začeli »kršiti zakona«), bo njihova ljubezen do svobode laž in ne bodo dosegli nič.

Isti kot stari šef: Mnogi pravijo, da je družba brez vladarjev nemogoča, saj ko ena »vlada« pade, pride druga. Na nek način je to res. Če se bodo ljudje še naprej oklepali mita o »oblasti«, bodo po prevratu enega režima ustvarili nove gospodarje, ki bodo zamenjali stare. Razlog za to ni človeška narava, potreba po »vladi« ali ljudje na položajih moči. Problem je v umu ljudi, ki jih zatirajo. Dokler bodo ljudje sprejemali mit o »oblasti«, ne bo na dolgi rok nobena revolucija zmanjšala zatiranja. Glavni vzrok krivic je sistem prepričanj splošne javnosti. Zgodovinske knjige so polne primerov vladavine tiranov, ki so jim sledile krvave revolucije in potem maziljenje novega tirana. Vrsta tirana se bo morda spremenila, vendar se bo zatiranje, dokler se bodo ljudje oklepali vere v »oblast«, nadaljevalo.

Življenje brez vraževerja

REŠITEV

Večina ljudi lahko prepozna vsaj nekaj težav z »vlado« in mnogi iščejo rešitve, zato volijo tega ali onega kandidata, podpirajo to ali ono politično stranko, lobirajo za ali proti »zakonom« in so nad rezultatom vedno razočarani. Problem sicer prepoznajo, a dejanska rešitev se jim izmuzne.

Razlog za razočaranje ni v ljudeh, ki se imenujejo »vlada«, temveč v umu njihovih žrtev. Spreminjanje »vlade« ne bo rešilo problema, ki ne prihaja od nje. Nezadovoljen volivec ne spozna, da je glavni vzrok družbenih težav v njegovem pogledu na resničnost, v njegovi veri v »oblast«. Verjame, da je vladajoči razred koristen, naraven in potreben del človeške družbe, zato je ves njegov trud usmerjen v to, kdo bi moral biti glavni in za kaj bi morali moč »vlade« uporabiti. Ko razmišlja o rešitvah, razmišlja znotraj okvira etatizma in to je razlog, zakaj nima moči. Dokler prosi gospodarje, naj bodo prijazni oz. dokler prosi za nove gospodarje, ga to ne bo vodilo v svobodo. Tako obnašanje je jasen pokazatelj, da človek ni svoboden v umu in dokler ne bo, tudi telo ne bo svobodno.

Rešitev ni v tem, da nekaj naredimo, temveč da določene stvari nehamo početi. Nehajmo zagovarjati agresijo proti sočloveku. Nehajmo se udeleževati obredov, ki odobravajo začetek nasilja in utrjujejo zamisel, da imajo določeni ljudje pravico vladanja. Nehajmo razmišljati, govoriti in delovati na način, ki utrjuje mit, da moramo biti zavezani gospodarju in da ga moramo ubogati, namesto da bi sledili svoji vesti.

Ko se bodo ljudje nehali klanjati na oltarju »vlade«, nehali igrati igre tiranov in nehali upoštevati samovoljna pravila megalomanov, bo problem izginil sam od sebe. Ljudje si morajo nehati zamišljati nekaj, kar ne obstaja in nikoli ni obstajalo. Če bi ljudje nehali dovoliti, da neracionalno vraževerje izkrivlja njihov način dojemanja sveta, bi se njihova dejanja takoj drastično spremenila in večina agresije bi izginilo. Ko bodo ljudje spoznali in sprejeli dejstvo, da nimajo gospodarja, ga bodo nehali imeti. Suženjstvo in način, kako se ga rešiti, obstaja v celoti v njihovem umu. Za pravo svobodo je treba iz družbe odstraniti vero v »oblast« in »vlado«, torej se rešiti najnevarnejšega vraževerja.

RESNIČNOST JE ANARHIJA

Anarhija pomeni družbo, kjer ni vladajočega razreda in »vlade«, kar pomeni več blaginje, miru, pravičnosti in varnosti. Če ponovimo: na drugega ni mogoče prenesti pravic, ki jih nimaš sam, zato je nemogoče, da kdorkoli dobi pravico vladanja (»oblast«). Ljudje ne moremo spremeniti moralnosti, zato so vsi »zakoni« »vlade« brez »oblasti«. In brez »oblasti« ne obstaja pravica vladanja. Sam koncept je protisloven, tako kot »nasilen pacifist«. Ker človek ne more imeti

nadčloveških pravic, nima nihče pravice vladanja; ker človek ne more imeti moralne dolžnosti, da ignorira lastno moralno presojo, nima nihče dolžnosti, da druge uboga.

In brez »oblasti« ni »vlade«. Če nadzor, ki ga ima »vlada« nad drugimi, ni legitimen, potem ne gre za »vlado«, potem njeni ukazi niso »zakoni« in njihovi izvrševalci ne »organi pregona«. Če ni pravice vladanja in istočasno moralne dolžnosti množic, da »zakone« spoštujejo, potem ni »vlada« nič drugega kot tolpa huliganov, kradljivcev in morilcev.

Brez vraževerja »oblasti« bi še vedno obstajali voditelji in ljudje, ki bi jim sledili. A šlo bi za voditelje, ki bi bili drugim dejansko za zgled in ki bi pokazali stopnjo inteligence, poguma ter sočutja, ki bi bila drugim navdih, da bi se tudi oni začeli tako obnašati. To je bistveno drugačen pomen od tega, ki ga ima beseda »voditelj« danes. Ko danes ljudje govorijo o »voditeljih držav«, govorijo o tem, kako s prisilo nadzorujejo milijone ljudi. Politiki drugim niso za zgled, temveč kažejo le to, kako biti narcisoiden, nepošten in zahrbtnen. Politiki govorijo tisto, kar ljudje hočejo slišati, zato da jim lahko gospodujejo in jih nadzorujejo. Kdor take ljudi imenuje »voditelji«, je tako, kot če bi morilce klicali »zdravitelji«. Brez vere v »oblast« bi se pojavili pravi voditelji, ki ne bi iskali pravice vladanja; pravice, da bi druge silili, naj jim sledijo, in katerih dejanja ter vrednote bi bilo dejansko vredno posnemati.

STRAH PRED SVOBODO

Ker je večina ljudi obdana z avtoritarnimi hierarhijami, si težko predstavljajo družbo enakopravnih ljudi, civilizacijo brez »voditeljev« ter obstoj brez »vladarjev«, »zakonodajalcev« in njihovih »zakonov«. Že sama misel ustvari v umu večine ljudi slike kaosa in zmešnjave.

Ljudje se bojimo neznanega in se počutimo bolj udobno ob prisotnosti tistega, česar smo vajeni. Dobro dokumentirano dejstvo je, da nekateri ljudje, ki so dolgo časa v zaporu, razvijejo strah pred tem, da bi jih izpustili, in ko jih, namenoma storijo kaznivo dejanje, da bi jih poslali nazaj v zapor. Celo sužnji kažejo strah pred tem, da bi jih izpustili. Razlog za to je, da je življenje zapornika in sužnja predvidljivo in če bi si morali zamisliti novo in drugačno življenje, bi to prestrašilo skoraj vsakogar. Isto je, ko ljudje razmišljajo o družbi brez vladajočega razreda. Koncept je temu, kar poznamo, tako tuj, da ljudje sploh ne vejo, kako naj si novo življenje zamislijo. Ljudje se dobesedno bojimo svobode – in to izkoriščajo tisti, ki imajo od mita o »oblasti« največ koristi in ki iščejo nadzor nad drugimi, tako da nam govorijo, da bi brez njih na svetu vladala bolečina in trpljenje. Sporočilo tiranov je vedno isto: »Če nam ne date moči nad sabo, da vas zaščitimo, boste grozovito trpeli.« Skupaj s človeškim strahom pred neznanim je to po svetu povzročilo nepopisno zatiranje, krajo in umore. Kako ironično, da so bile ravno prazne obljube o zaščiti pred krivicami in trpljenjem tisto, s čimer so toliko ljudi prelisičili, da so sprejeli vero v »vlado«, kar je povzročilo še več krivic in trpljenja.

Čudno je, da razmišljujoč človek ni po naravi odprt za idejo, da lasti samega sebe in da je on glavni v svojem življenju, torej da ga ne ovira »oblast«. Povprečen človek kritizira glasnike tega in vztraja, da bi dejanska svoboda brez gospodarjev in subjektov pomenila kaos in uničenje, zato zagovarja nadaljevanje suženjstva za celotno človeštvo, vključno zase. Gre za strah pred neznanim, v tem primeru pred družbo enakopravnih ljudi. Ker ni človek o taki družbi nikoli razmišljal, si je predstavljal in videl, kako deluje, se je boji.

SVET BREZ PRAVIL

Kdor se je deprogramiral, vidi namesto sveta hierarhij različnih vladajočih razredov svet enakopravnih ljudi – ljudi, ki imajo iste pravice. Vidi svet, kjer vsak človek lasti samega sebe, in spozna, da nima legitimnega gospodarja, da ni nikogar nad njim in da to velja tudi za ostale. Tak človek ni vdan »državi«, »vladi« ali »zakonu«; je suverena entiteta, ki je zavezana le svoji vesti.

Tako spoznanje je neverjetno osvobajajoče, a tudi skrb zbujajoče za tiste, ki ocenjujejo svojo vrednost po tem, kako poslušno ubogajo druge. Slepa poslušnost je preprosta in ljudje mislijo, da se z njo izognejo posledicam ter da so zanje odgovorni drugi. To, da mora človek sam ugotoviti, kaj je pravilno in kaj napačno, in da je sam odgovoren za svoja dejanja in odločitve, lahko predstavlja veliko breme. Ko se vere v »oblast« enkrat znebimo, pomeni, da smo odrasli, kar ima prednosti in slabosti. Neindoktriniran človek ni več kot brezskrben in neodgovoren otrok, a ima istočasno stopnjo opolnomočenja in svobode, ki si je prej ni niti predstavljal.

Etatisti se naravnost bojijo sveta, v katerem bi se vsak sam odločal, kaj bo naredil. A to je v resnici vse, kar je kdajkoli obstajalo in bo obstajalo. Vsak se že sam odloča, kaj bo naredil. Temu se reče »svobodna volja«. Mnogi mislijo, da se bodo drugi ljudje, če jih ne bo omejevala »oblast« in če bodo lahko počeli, kar bodo hoteli, obnašali kot sebična zver brez okovov; nekateri si celo predstavljajo, da bodo brez gospodarja sami postali zver. Tako prepričanje nakazuje, da čutijo ljudje veliko moralno dolžnost, da naredijo, kar jim ukažejo drugi, in da drugače nimajo moralnega kompasa. A razlog, zakaj večina ljudi spoštuje »zakon«, je, ker verjamejo, da je to dobro. Nobenega razloga ni, zakaj ne bi bilo istim ljudem tudi brez gospodarjev mar za to, da bi bili dobri.

Za dejanja seveda obstajajo posledice, z »oblastjo« ali brez nje. Večina ljudi se obnaša na način, da drugih ne razjezi. Večina ljudi želi biti dobrih in to je razlog, zakaj se držijo »zakona« – ker so jih naučili, da je to dobro. **Težava ni v tem, da ljudje ne bi hoteli biti dobri, temveč v tem, da je zaradi vere v »oblast« njihova predstava o tem, kaj je dobro, izkrivljena.** Ljudje so naučeni, da je financiranje in spoštovanje tolpe nasilnežev vrlina in da je upor greh; da je legitimno in moralno, da nasilneže prosijo, naj nadzorujejo in ropajo soljudi. Ko pride do »oblasti«, so naučeni, da je dobro zlo in zlo dobro.

Brez mita o »oblasti« bi še vedno obstajali nesporazumi in nekateri ljudje bi bili še vedno malomarni ter zlonamerni in bi počeli traparije. Glavna razlika v interakciji med ljudmi brez

vraževerja »oblasti« bi bila sledeča: če se nekdo ne bi čutil upravičenega, da bi nekaj naredil sam, potem se ne bi čutil upravičenega, da bi prosil drugega, naj tisto naredi, niti se ne bi čutil upravičenega tistega početi v imenu drugih.

V družbi brez mita o »oblasti« bi še vedno obstajali morilci, tatovi in drugi agresorji. Razlika bi bila v tem, da ljudje, ki imajo krajo in umor za nemoralna, ne bi odobraval ali zagovarjali »legalne« kraje in umora, kar sedaj počnejo vsi etatisti. Koliko tega, kar počnejo policisti, vojaki in davčni uradniki, bi naštetih počeli brez »vlade« in »zakonov«? Zelo malo ali nič. Vse dobro, kar pripadniki »organov pregona« počnejo sedaj, bi lahko tudi brez mita o »oblasti« počeli še naprej; vse slabo, kar počnejo, pa bi nehali početi.

Zamislite si svet, kjer se ljudje ne bi čutili upravičene, da bi zagovarjali, naj z »davki« financiramo stvari, ki jim nasprotujemo; vse, kar bi podprli, bi bilo na prostovoljni osnovi. Zamislite si svet, v katerem nihče ne bi imel pravice, da bi nam s silo vsiljeval ideje, izbire in življenjski slog. Tako bi izgledal svet brez pravil. Vsakega človeka bi vodila lastna vest, kar lahko razumemo kot samovlado oz. kot »pravila«, ki si jih postavimo sami. Nihče več si ne bi domišljal, da lahko nekaj, kar se imenuje »pravilo« ali »zakon«, neupravičeno dejanje spremeni v nekaj dobrega.

UČENJE MORALNOSTI PROTI UČENJU »OBLASTI«

Večina ljudi verjame, da se bo otrok, če se ne nauči spoštovati »oblasti«, obnašal kot divja zver, da bo kradel, druge napadal itd. Vendar če je človek ubogljiv, pomeni le, da bo, namesto da bi uporabil lastno presojo, zaupal presoji tistih, ki so na položajih moči – najbolj nemoralnim, nepoštenim, neusmiljenim, skorumpiranim in zlonamernim ljudem na planetu. Učenje poslušnosti prepreči zverinsko obnašanje samo, če domnevna »oblast« sama ne zapoveduje in ne odobrava kraje in napadov, kar pa v imenu »obdavčenja« in »organov pregona« počne vsaka »vlada«. Učenje poslušnosti ne pomaga, če tisti, ki ukaze dajejo, zapovedujejo obnašanje, ki družbi škodi – dejanja agresije nad nedolžnimi ljudmi. Zamisel, da je vsesplošna pokornost za družbo dobra, temelji na napačni predpostavki, da so ljudje na položajih moči moralno superiorni. Jasno je, da če ljudje ne upoštevajo svoje vesti in namesto tega zaupajo izbiri politikov, to družbe ne more narediti bolj krepke in varne.

Če otroka učimo spoštovanja »oblasti«, je tako, kot če bi robota sprogramirali, da naredi, kar mu ukaže lastnik – ne glede na to, ali je to nekaj produktivnega ali uničujočega, civiliziranega ali agresivnega. Če pa otroka učimo načela individualne suverenosti – zamisli, da vsak posameznik pripada sebi – potem je domnevna vrlina poslušnosti popolnoma nepotrebna. Kaj od sledečega vodi v bolj miroljubno in pravično družbo: milijarde ljudi, ki jih naučijo, kako biti moralni, ali milijarde ljudi, ki jih naučijo poslušnosti v upanju, da bodo gospodarji dajali moralne ukaze? Če odgovora ne poznate, se ozrite v zgodovino.

Moči nad drugimi si ne želijo povprečni in dostojni ljudje, temveč megalomani in narcisi z nenasitno slo po moči, ki ljubijo zamisel o dominaciji nad drugimi. In želje po dominaciji nikoli ne vodi pomoč tistim, ki jim gospodujejo, temveč želja po opolnomočenju na račun tistih, nad katerimi se nadzor vrši. In ljudje še vedno trdijo, da bi bil povprečen človek, če bi ga vodila vest, manj civiliziran, moralen in zaupanja vreden, kot če bi slepo naredil, kar mu naročijo tirani. Če bi se vsak posameznik opiral na lastno presojo, bi to po definiciji pomenilo anarhijo, medtem ko je vsesplošna poslušnost avtoritarnim tiranom po definiciji »red in zakon«. Bodite pozorni na dejanske rezultate sledenja vesti v primerjavi s sledenjem vladarjem ter na drastično razliko v konotaciji izrazov: »anarhija« zveni grozno in nasilno, »red in zakon« pa civilizirano. Stopnja zla, ki ga povzročijo posamezniki na lastno pest, je praktično neobstoječa v primerjavi z zlom, ki ga povzročijo ljudje, ki ubogajo »oblast«.

Čeprav mnogo ljudi misli, da je učenje poslušnosti »oblasti« sopomenka za učenje tega, kaj je pravilno in kaj napačno, je v resnici ravno obratno. Zelo pomembno je otroke naučiti, naj spoštujejo pravice drugih in da je povzročanje agresije napačno. Če pa jih učimo, da je poslušnost vrlina in spoštovanje »oblasti« moralna obveza, bodo ali zagovarjali vsesplošno agresijo ali pa pri njej sodelovali. Učenje poslušnosti dramatično ovira družbeni in duševni razvoj otrok, ki tako ne bodo znali razmišljati in delovati iz morale in načel. Ker niso nikoli uporabljali presoje in individualne suverenosti in ker znajo narediti le tisto, kar jim rečejo drugi, se niso sposobni soočiti z življenjem svobode. Ljudje, ki jih naučijo poslušati »oblast«, ne znajo biti neodvisni, odgovorni in suvereni, saj so jih celo življenje učili, naj ne sledijo svoji vesti. Ko indoktrinirani ljudje pobegnejo iz enega okolja institucionaliziranega nadzora (šole), to okolje nadomesti druga »oblast« – »vlada«.

V svetu brez mita o »oblasti« otrok ne bi učili, kako biti poslušni, temveč kako biti moralni; ne bi jih učili, naj spoštujejo »vlado«, temveč ljudi. Otrok ne bi učili le, da je na njih, da naredijo tisto, kar je pravilno, temveč tudi, da morajo sami ugotoviti, kaj je pravilno. Posledica tega bi bila, da otroci ne bi bili živina na farmi tiranov, temveč da bi odrasli v razmišljujoče, odgovorne in uporabne odrasle, ki bi bili člani miroljubne in produktivne skupnosti.

BREZ NAČRTA GOSPODARJEV

Če bi vsi opustili vero v »oblast«, bi bilo konec večine kraj, napadov, umorov, vojn, ropov v imenu »obdavčenja« in zatiranja v imenu »zakona«, saj bi ljudje ta dejanja agresije videli kot nelegitimna. Vera v »oblast« je psihološka kletka, ki ljudi uči, naj verjamejo, da jim ni treba presojati, kaj je pravilno in kaj napačno; da jim ni treba popraviti družbe; da morajo le igrati po pravilih igre in narediti, kar jim rečejo, medtem ko se bodo s težavami družbe ukvarjali »voditelji« in »zakonodajalci«. Vera v »oblast« ljudi zdresira, da nikoli ne odrastejo in da vidijo svet kot otroci – kot zapleten kraj, ki bo vedno odgovornost nekoga drugega. Indoktrinirani etatisti ne glede na problem vedno iščejo novega »voditelja«, ki bo obljubil, da bo stvari uredil. Svet avtoritarcev

deluje kot vrtec: če gre karkoli narobe, »otroci« pokličejo »učitelja«, da stvari uredi. Avtoritarno okolje v učilnici otroke uči, da niso glavni in da o ničemer ne odločajo; še več – celo spodbuja jih, naj ne ukrepajo ali razmišljajo, saj če bi to storili, bi učilnico takoj zapustili.

Odraslim avtoritarcem stalno govorijo, naj ne vzamejo »zakona« v svoje roke; zdresirajo jih, da ko pride do spora ali drugega problema, pokličejo »oblasti« (npr. policijo) in potem pohlevno naredijo, kar ukažejo »vladni« »organi pregona«. Svoje življenje vidijo kot del velikega centraliziranega načrta, kar pomeni, da je, če hočejo boljše življenje, rešitev v tem, da prosijo načrtovalce, da ga spremenijo. Mnogi si sploh ne znajo zamisliti življenja brez tega, da so del načrta nekoga drugega; brez tega, da v družbi ne bo »glavnega«, da ne bo nihče sprejemal pravil, da ne bo nihče skoval načrta in da jim ne bo nihče govoril, kaj naj naredijo.

Z ali brez mita o »oblasti« ga ni junaka, ki bi lahko zagotovil blaginjo in pravico. Verniki v »oblast« se kljub neštetim dokazom v nasprotno še naprej pretvarjajo, da lahko avtoritaren sistem nadzora zagotovi blaginjo, poštenost, pravico in varnost. Gre za globoko zakoreninjeno duševno odvisnost in za strah pred neznanim. Etatisti hočejo obljubo, da bo zanje poskrbela vsemogočna in vsevedna entiteta ter da jih bo zaščitila pred nesrečo in slabimi ljudmi. Dejstvo, da politiki to od nekdaj obljublajo in da niso svojih obljub še nikoli izpolnili, spregledajo; hočejo zagotovilo, da bo za udobje in varnost njihovih življenj poskrbela vsemogočna entiteta zunaj njih, in nočejo videti, da se taka zagotovila nikdar ne uresničijo in da so vsi, ki jih dajejo, lažnivci.

TI VLADAŠ SEBI, JAZ SEBI

Ob odsotnosti »oblasti« ne bi nihče imel moči, da bi rekel: »Stvari bomo naredili tako.« Tisti, ki so spoznali, da nimajo niti pravice niti sposobnosti vladati vsemu človeštvu, ne razmišljajo o načrtu zanj; namesto tega razmišljajo le o tistem, kar resnično lahko nadzorujejo – svojih dejanjih. Ne razmišljajo, kaj bi lahko storil gospodar, temveč kaj bi lahko storili **oni**. Niso arogantni in ne živijo v zablodah, da imajo pravico oz. sposobnost odločati za celotno človeštvo. Sami se odločajo zase in sprejemajo dejstvo, da se bodo drugi morda odločili drugače.

Absurdno je pričakovati, da bi lahko sistem centraliziranega nadzora, kjer peščica politikov z omejenim razumevanjem in izkušnjami pripravi načrt ter ga vsili drugim, deloval bolje, kot če bi združili iznajdljivost, strokovnost in znanje milijonov ljudi. Ideje, ki pridejo od milijonov ljudi, bodo vedno boljše kot ideje peščice politikov. To še posebej drži v luči dejstva, da medtem ko politiki vsiljujejo ideje prek »zakona« (čeprav so slabe in ljudem niso všeč), morajo biti ideje na prostem trgu dovolj dobre, da jih bodo ljudje prostovoljno podprli.

Vse v avtoritarni družbi ljudi uči, naj bodo zvesti subjekti nadzornega sistema, namesto da bi jih učilo, naj bodo suverene entitete, ki stvari rešijo same, ki z drugimi interagirajo kot s sebi enakimi in ki odgovarjajo le svoji vesti. Za večino ljudi je zamisel, da so oni tisti, ki morajo sočloveku pomagati, rešiti težave, se pred drugimi zaščititi itd., popolnoma tuj in grozljiv koncept;

zagovarjajo avtoritarne rešitve in nočejo biti glavni niti v svojem življenju, kaj šele, da bi prevzeli odgovornost za delovanje družbe. In tisto, s čimer se izognejo odgovornosti in realnosti življenja, je vera v »oblast«.

Življenje živali v kletki je v mnogih pogledih lažje kot življenje v divjini, tako kot je življenje nerazmišljajočega človeškega sužnja bolj predvidljivo in varno kot življenje z odgovornostjo. A tako kot se živali v divjini naučijo bolje poskrbeti zase in jih življenje naredi močnejše in pametnejše, tako bo opustitev mita o »oblasti« ljudi prisilila, da bodo postali bolj moralni, pametni, sočutni in ustvarjalni. Če bi na milijone posameznikov razumelo, da je na njih, da ustvarijo lepši svet, namesto da verjamejo, da so del »vladnega« načrta, bi to sprostilo človeško domiselnost, sodelovanje in ustvarjalnost bolj, kot si sploh lahko predstavljamo.

DRUGAČNA DRUŽBA

Danes povezujejo ljudje zamisel, da bi vsak počel, kar bi hotel, s kaosom ter smrtjo in ljudi, ki so ubogljivi ter spoštujejo »zakon«, z redom in civilizacijo. Brez mita o »oblasti« bi morali ljudje sami ugotoviti, kaj je pravilno in kaj napačno ter kako rešiti težave. Mit o »oblasti« je ljudi polenil in jih naredil nemočne. Dokler verjamejo, da morajo le ubogati svoje gospodarje in da ni na njih, da popravijo stvari ter rešijo težave, nimajo potrebe po tem, da bi odrasli. Ko se človek vraževerja enkrat reši, ugotovi, da ni nad njim nikogar in ničesar, da je sam odgovoren za svoja dejanja (ali nedejanja) in da je na njem, da spremeni svet in družbo na bolje.

Ko bodo vsi ljudje sprejeli dejstvo, da so sami glavni, obstaja zelo majhna verjetnost, da bodo dobri ljudje zaradi vere v »oblast« ubogali zle ljudi, tako kot je to redna praksa danes. Če bi zlo povzročali le slabi ljudje, bi bil svet v bistveno boljšem stanju kot danes, ko dobri ljudje stalno povzročajo zlo, ker jim je tako naročila domnevna »oblast«.

DRUGAČNA PRAVILA

Brez vere v »vlado« bi skupnosti zagotovo razvile pravila, ki bi bila na prvi pogled podobna današnjim »zakonom«, a med njimi bi obstajala bistvena razlika. Koristno in legitimno je namreč zapisati in objaviti izjave o posledicah določenih dejanj. In čeprav bi te izjave vsebovale grožnje, bi bile bistveno drugačne od današnjih »zakonov«, in sicer na sledeče načine:

- Tisti, ki bi s posledicami grozil, bi bil sam odgovoren za to, da bi grožnje izrekel in udejanjil.
- Grožnje ne bi potrebovale dogovora ali glasovanja, temveč bi lahko ali eden ali tisoč ljudi izdalo opozorilo v stilu »Če te zasačim pri tem, sledi to.«

- Legitimnosti groženj ne bi sodili po tem, kdo grozi, temveč po tem, ali je zagrožena posledica za »kaznivo dejanje« primerna. Nihče ne bi čutil obveze, da bi upošteval ali se strinjal z grožnjami, če bi mislil, da so nepošteno in neupravičene.
- Taka opozorila ne bi spreminjala moralnosti ali ustvarila novih »kaznivih dejanj«, niti si ljudje ne bi domišljali, da so legitimna samo zato, ker jih je nekdo izdal; šlo bi za izjave o tem, kaj tisti, ki jih je izdal, smatra za upravičeno.

Če bi bili ljudje prepuščeni sami sebi, večina ne bi skušala s silo vsiliti svojih izbir drugim in bi se skušala nasilnim sporom izogniti; dokler pa obstaja »vlada«, jo ljudje s pridom izkoristijo in prosijo, naj drugim vsili vrednote in pri tem ne občutijo sramu. Če bi moral vsak, ki grozi ali skuša nekomu vsiliti grožnjo (»pravilo«), prevzeti osebno odgovornost in tveganje, bi bilo to pripravljenih narediti zelo malo ljudi, dokler pa obstaja »vlada«, vsak vernik vanjo redno grozi soljudem in za to ne prevzame osebne odgovornosti in tveganja. Vera v »oblast« naredi vse, ki vanjo verujejo, tako strahopetce kot tudi nasilneže.

ORGANIZACIJA BREZ »OBLASTI«

Ljudje mislijo, da pomeni anarhija (družba brez vladajočega razreda), da živi vsak zase, da mora vsak sam pridelati hrano, sam zgraditi hišo itd. To kaže na prepričanje, da pride do sodelovanja in trgovanja le, ker je nekdo glavni. Temu seveda ni tako.

Tržnice so primer organiziranega in učinkovitega načina razdeljevanja hrane, ki vključuje na tisoče ljudi in kjer nihče ne sodeluje, ker bi bil v to prisiljen, temveč gre za lastno korist. Vsak počne, kar počne, ker ima od tega korist. Nihče ni »legalno« primoran, da za druge pridelava hrano, pa vendar je na tisoče ljudi sitih, čeprav gre za anarhističen sistem pridelave in razdelitve hrane.

To je posledica človeške narave in gospodarstva. Kjer obstaja potreba po izdelku ali storitvi, je z njo mogoče zaslužiti. In kjer je denar mogoče zaslužiti, tam bodo ljudje med sabo tekmovali, da bi naredili izdelke čim cenejše in čim boljše. Tak sistem avtomatsko »kaznuje« ljudi, ki izdelujejo drage oz. slabe izdelke, in nagradi tiste, ki ponujajo boljšo ceno, in opustitev mita o »oblasti« ne bi opisanega prav nič ovirala. Pravzaprav se vraževerje »oblasti« z »davki«, dovoljenji, inšpekcijami, predpisi itd. stalno vmešava v ljudi, ki se hočejo organizirati za obojestransko korist. Še »zakoni«, ki naj bi potrošnike varovali, jim navadno le omejujejo možnosti. Mit o »oblasti« ni ključen za organizirano družbo, temveč največja ovira pri tem, da bi se ljudje organizirali za obojestransko korist.

Ironično, da ljudje popolnoma legitimno in moralno obliko prostovoljne interakcije imenujejo »črni trg«, po drugi strani pa imajo verniki v »vlado« sistem agresije, izsiljevanja in prisile za

legitimnega in upravičenega. V resnici legitimnost trgovanja ali druge človeške interakcije ni odvisna od tega, ali jo nadzoruje »oblast«, temveč od tega, ali obstaja obojestranski dogovor.

OBRAMBA BREZ »OBLASTI«

Ljudje, ki vztrajajo, da je »vlada« potrebna, pravijo, da jo potrebujemo za obrambo ter zaščito in da če je ne bi bilo, bi to pomenilo, da bi lahko kdorkoli naredil karkoli; da ne bi bilo posledic za »kazniva dejanja«, pravil, standardov obnašanja in da bi se družba pogreznila v kaos in nasilje. Za obrambo pred nasiljem niso potrebni »oblast«, »organi pregona«, »zakoni« ali »zakonodaja«; uporaba sile za obrambo pred nasiljem je namreč vedno upravičena. Vsak posameznik ima pravico, da sebe ali druge ubrani pred nasiljem, lahko pa npr. tudi najame zasebno storitev obrambe. V družbi brez »oblasti« bi tisti, ki bi varovali, imeli iste pravice kot vsi ostali in njihova dejanja bi presojali po istih standardih, ne pa tako kot danes, ko se dejanja pripadnikov »organov pregona« presoja po drugačnih standardih. In če bi ljudje ugotovili, da s storitvijo niso zadovoljni, bi jo nehali financirati in problem bi bil rešen – za razliko od danes, ko »organov pregona« in policije ni mogoče nehati financirati. Poleg tega »vlade« in njihove agencije ljudem niti povejo ne, kaj vse se z njihovim denarjem financira. Edini razlog, zakaj »vlade« dobijo denar, je, ker ga vzamejo s pomočjo nasilja in prisile. Potem je tu še absurden vidik »zaščite« s strani »vlade«, ko avtoritarni režimi ljudem pod pretvezo »nadzora nad orožjem« in drugih »zakonov o orožju« pogosto nasilno preprečijo, da bi se branili, medtem ko trdijo, da to počnejo »za njihovo varnost«.

Česar posameznik ali skupina ljudi nima pravice početi, je najeti nekoga, ki bo naredil nekaj, česar nima pravice narediti sam. Nemogoče je torej legitimno najeti nekoga, ki bo kradel, čeprav se to imenuje »obdavčenje«, niti nekoga, ki bo s silo nadzoroval obnašanje in odločitve ljudi, čeprav se to imenuje »regulacija«, zato ker posameznik nima te pravice. Ljudje v družbi brez »oblasti« bi se v zelo redkih situacijah čutili upravičene, da bi najeli nekoga, ki bi uporabil silo – le v primerih, ko ima vsak posameznik pravico njene uporabe, da se zaščiti pred agresorjem. Ponudniki storitev obrambe bi tako imeli iste pravice kot vsi ostali. Če bi posameznik v podjetju, ki bi nudilo storitev, postal nasilen, bi bila ugled in kariera ostalih posameznikov odvisna od tega, da bi ga razkrili in odpustili – za razliko od policije, ki ščiti svoje vrste in skuša prikriti ter zaščititi posameznika, ki naredi nekaj nasilnega ali »nelegalnega«.

SREDSTVA ODVRAČANJA IN SPODBUDE

Nekateri domnevajo, da bi brez »vlade« lahko barabe brez posledic počele, kar bi hotele. To kaže na nerazumevanje človeške narave in tega, kaj »vlada« v resnici je. Ljudi, ki nad drugimi izvajajo agresijo, ne omejuje lastna moralnost ali spoštovanje individualne suverenosti žrtev. A kaznivega

dejanja morda ne bodo zagrešili, če si zamislijo nevarnost, da bi jim kdo škodoval. Temu se reče »sredstvo odvrčanja«, ki po definiciji ne apelira na napadalčevo vest, temveč na njegov instinkt samohranitve. Na kriminalce ne vpliva sporočilo »Ne naredi tega, ker je napačno.«, temveč »Ne naredi tega, ker te bom poškodoval.« Pri učinkovitosti sredstev odvrčanja je domnevna moralna upravičenost oz. »oblast« grožnje proti morebitnemu agresorju nepomembna. Edino vprašanje v umu napadalca je, ali hoče trpeti bolečino oz. smrt, če bo nekoga oropal ali napadel.

Ljudje pravijo, da bi brez »vladnih« inšpektorjev in regulatorjev podjetja proizvajala nevarne in ničvredne izdelke. Ne glede na to, kako pohlepen ali sebičen je podjetnik, na dolgi rok ne more biti uspešen, če prodaja izdelke, ki kupcev ne zadovoljijo. Kdor zavestno prodaja izdelke z napako, ima manj kupcev. Dokaz za to so dragi odpoklici izdelkov (npr. avtomobilov), ki jih podjetja prostovoljno izvedejo za še tako majhne defekte. Na svobodnem trgu z informiranimi potrošniki in odprto tekmovalnostjo se kazniva dejanja in korupcija ne bi izplačala in podjetja se ne bi mogla izolirati pred posledicam neodgovornosti.

Dejstvo, da ljudje domnevajo, da bo težave rešila »oblast«, je znak intelektualne lenobe. Kupci si želijo kakovostnih izdelkov in poslovnež, ki hoče biti uspešen, jih mora zagotoviti. Tako je v interesu obeh strani, da se objektivno dokaže kakovost ponujenih izdelkov. Način, kako v svobodni družbi postati bogat, je, da zagotoviš izdelke in storitve, od katerih imajo kupci dejansko korist.

Nedvomno bi tudi brez »vlade« prihajalo do sporov. Če bi npr. tovarna v vodo izpuščala strupene snovi, ki bi pobile živali v njej, bi ljudje lastniku lahko povedali, da če bo vodo še naprej onesnaževal, mu bodo fizično uničili tovarno. Seveda obstajajo tudi bolj vpljudni načini, npr. bojkot izdelkov ali obveščanje javnosti o prekršku. Vsekakor lahko ljudje za neprimerno obnašanje tudi brez »vlade« uporabijo učinkovita sredstva odvrčanja.

ANARHIJA V AKCIJI

Mnogi se bojijo anarhije, čeprav jo redno izkušajo. Ko grejo ljudje na tržnico, vidimo rezultat obojestranskega sodelovanja. Nihče ni prisiljen hrano pridelati, nihče ni prisiljen karkoli prodati in nihče ni prisiljen karkoli kupiti. Vsak deluje v svojem najvišjem interesu in vsi sodelujoči ter družba nasploh imajo od tega korist – in to brez prisile in vladarjev.

Ko se avtomobili srečajo na križišču, ko grejo ljudje po pločniku mimo drugih ljudi – vse to je anarhija v akciji, brez kakršnekoli »oblasti«. Včasih je kdo brezobziren, a le redko pride do resnega spora. Do potencialnih sporov prihaja stalno in v večini primerov jih ljudje razrešijo brez nasilja in posredovanja »oblasti«. Celo pri bolj resnih sporih pridejo ljudje do obojestranskega sporazuma. Večina ljudi se hoče sporom izogniti in potencialne spore takoj rešiti, saj nočejo sitnosti ter stresa, ki prideta z njimi, še zlasti pa ne nevarnosti, ki pride z nasilnimi spori. Mnogo ljudi nastavi drugo

lice samo zato, da se izognejo nesmiselnemu prerekanju, ki jim krade čas. V ljudeh obstaja močno nagnjenje, da se dobro razumejo z drugimi, tudi če le za lastno korist.

PROTIAVTORITARNO STARŠEVSTVO

Večina ljudi ima učenje otrok poslušnosti in tega, kaj je pravilno in kaj napačno, za isto stvar. A starš lahko otroku ukaže, naj naredi nekaj dobrega ali nekaj slabega. Ukaz ni avtomatsko pravilen samo zato, ker ga da starš, in samo zaradi tega ga otroku še ni treba izvršiti. Če starš otroku ukaže, naj v trgovini nekaj ukrade, otrok nima moralne dolžnosti, da to stori, in neposlušnost je v takem primeru popolnoma na mestu.

Avtoritarni starši otroke učijo, da je poslušnost ne glede na ukaz sama po sebi moralna obveza. Tudi neavtoritarni starši otroku postavljajo omejitve, vendar ne zahtevajo, da so otroku všeč, niti se ne pretvarjajo, da so upravičene samo zato, ker so jih postavili oni. Neavtoritarni starši vidijo potrebo za določene omejitve (ker otrok še nima znanja oz. razumevanja, da bi lahko sam kompetentno sprejemal odločitve), vendar ne trdijo, da imajo otroci moralno dolžnost, da se jih brez vprašanj držijo. Prej ko starši otroku pojasnijo razlog za neko pravilo, prej bo doumel, zakaj je tisto, kar od njega zahtevajo, v njegovo korist. Če pa otroke učimo, da imajo moralno dolžnost, da spoštujejo nepoštena, nepotrebna, neumna in celo škodljiva pravila samo zato, ker je tako rekla »oblast«, jih učimo najnevarnejše lekcije – da so moralno dolžni prenašati nepošteno, nepotrebno, neumno in celo škodljive stvari, če jih počne »oblast«. To je razlog, zakaj ne bi smeli kot argument za to, da otrok nekaj naredi, nikoli navesti »Ker sem jaz tako rekel.«, temveč je treba podati racionalen argument, čeprav ga otrok morda še ne razume. Razlog za pravila ne sme biti, ker imajo starši pravico, da jih s silo vsiljujejo otrokom, temveč ker imajo več razumevanja in znanja in ker se morajo odločati za otroka, dokler se ni sposoben odločati sam.

Še bolj pomembno je, da starši nadzorujejo obnašanje otrok do drugih. Otroke je treba naučiti, da je napačno namenoma poškodovati drugega (razen kadar branimo nedolžnega). Če pa otroke namesto tega učimo, naj ubogajo starše, in jim potem ukažemo, naj drugega ne udarijo, smo jih naučili poslušnosti in ne moralnosti. Če otrok drugega ne udari zato, ker so tako rekli starši, in ne zato, ker razume, da je to napačno, deluje kot nemoralen robot in se ni naučil nič. Kratkoročni rezultat bo morda res isti, vendar če mu bo kot odraslemu »oblast« rekla, naj druge poškoduje, bo to storil, saj je bil naučen ravnati, kot ti ukažejo drugi. Po drugi strani pa otrok, ki so ga naučili spoštovati pravice drugih in načeli individualne suverenosti ter neagresije, tega ne bo storil.

Otroci se učijo z zgledom. Če otrok vidi, da se starši obnašajo kot subjekt vladajočega razreda, se bo naučil, kako biti suženj. Če starši otroku dnevno kažejo, kako slediti svojemu srcu in umu, bo to počel tudi sam. Otrok mora razumeti, da je njegova dolžnost, da sam ugotovi, kakšna so pravila dobrega človeka. Standarde, po katerih živi človek, ki je individualno suveren, lahko imenujemo

»pravila«, vendar vrednost teh »pravil« ne prihaja od dejstva, da jih je izdala »oblast«, temveč od tega, ker človek verjame, da določajo moralno obnašanje.

NA POL POTI

Večina moči, ki jo ima »vlada«, je posledica načina dojemanja sveta žrtev. Če dovolj veliko število ljudi ne bi občutilo dolžnosti spoštovati »oblast«, bi postala količina surove moči, ki bi bila potrebna za nadzor nad njimi, gromozanska. Ljudje danes plačujejo »davek« v višini okrog 50 % prihodka samo zato, ker se čutijo dolžne. Če bi »državo« napadel tujec in uvedel 50 % »davek«, ga ljudje ne bi plačali, saj ne bi čutili »legalne« in moralne dolžnosti. Ljudi lahko torej zatira le ena tolpa – »vlada« – in sicer zato, ker mislijo, da ima ta tolpa pravico, da jih izsiljuje, nadzoruje, prisiljuje in jim krade. Moči za vladavino nad tako velikim številom ljudi ni mogoče zagotoviti fizično, temveč le tako, da ljudi **prepričaš**, da imaš »pravico« nadzora in vladanja. Tako je vseobsegajoče zatiranje, zlasti odkar ljudje posedujejo strelno orožje, bistveno bolj odvisno od nadzora uma kot telesa. Tisti, ki iščejo dominacijo, dobijo bistveno več moči s tem, ko žrtve prepričajo, da je napačno nespoštovati ukaze. Ne glede na to, koliko ljudje protestirajo in se pritožujejo – dokler bodo spoštovali »zakon«, se jih tirani ne bodo bali. Dokler bodo ljudje poskuse izsiljevanja in nadzora tiranov dojemali kot »legalna« dejanja »oblasti« in dokler bodo čutili dolžnost, da se držijo njihovih »zakonov«, bodo ostali zaslužnjeni v telesu, zato ker so zaslužnjeni v umu. Ironično, da mnogo ljudi še vedno misli, da jih lahko obvaruje le močna »vlada«, medtem ko vera v »oblast« ljudi v resnici zatira. Samo tolpa, za katero si ljudje domišljajo, da predstavlja »oblast«, jo lahko odnese z dolgoročnim zaslužnjevanjem in zatiranjem. »Vlada« ni potrebna za zaščito pravic posameznika, temveč le za njihovo vsesplošno kratenje. »Vlada« je od nekdaj agresor in ni nikdar delovala kot zaščitnik pravic.

Sposobnost ljudi, da se uprejo tiraniji, je večinoma odvisna od tega, ali sprejemajo mit o »oblasti« ali ne. Tisti, ki vidijo krivice, ki jih povzroča »vlada«, in še vedno verjamejo, da morajo spoštovati »zakon«, pravičnosti ne bodo dosegli. Po drugi strani pa imajo ljudje, ki političnih megalomanov nimajo za legitimne vladarje in ki ne čutijo dolžnosti, da se držijo nemoralnih »zakonov« in da ravnajo s parazitskim razredom kot z nedotakljivimi ter na dostojen in časten način, bistveno več možnosti, da premagajo »legalno« tiranijo. Možnost, da dosežejo svobodo, imajo le ljudje, ki se ne sramujejo, če jih imenujejo »kriminalci«, saj so se rešili mita o »oblasti« in spoznali, da se izraz »zakon« pogosto uporablja za karakterizacijo zla kot nečesa dobrega.

SPREJEMANJE RESNIČNOSTI

Kdor pravi, da družba brez »vlade« ne more obstajati, je to tako nerazumno, kot če bi rekli, da božič ne more obstajati brez Božička. Družba že obstaja brez »vlade« in je obstajala od začetka, saj v resnici od nekdanj živimo v anarhiji; ljudje si namreč zgolj domišljamo entiteto s pravico vladanja (»oblast«).

»Vlada« po naravi družbi ne more prinesiti nič pozitivnega. Ne ustvarja bogastva in vrednot, doprinese pa k nemoralnemu nasilju in iluziji, da je to nasilje legitimno. Če dovolimo, da nekateri ljudje s silo gospodujejo drugim – kar je vse, kar »vlada« počne – to družbi ne prinese domiselnosti, iznajdljivosti, produktivnosti, sočutja, sposobnosti, talentov, ustvarjalnosti, znanja ali kakršnekoli druge pozitivne človeške lastnosti. Namesto tega omenjeno stalno duši in omejuje s prisilnimi »zakoni«.

Ko bodo ljudje spoznali to laž in začeli sprejemati osebno odgovornost za svoja dejanja in za stanje družbe, se bo začela doba resnične človečnosti. Ljudje si sicer lahko želijo miru na Zemlji, vendar če ne bodo opustili najnevarnejšega vraževerja, ga ne bodo dočakali.

Rešitev večine družbenih težav je, da prepoznamo mit o »oblasti«, ga opustimo in potem začnemo deprogramirati ter prebujati tiste, ki še vedno podpirajo in sodelujejo z agresivno, nasilno, protičloveško, uničujočo, zatiralno in zlo entiteto z imenom »vlada«.

PONOVO NA ZAČETKU

V nasprotju s prepričanjem skoraj vseh ljudi »vlada« ni potrebna za civilizacijo, saj predstavlja njeno nasprotje. »Vlada« ni sodelovanje ali prostovoljna interakcija niti miroljubno sobivanje. »Vlada« je nasilje, prisila in sila. Je zverinska agresija, preoblečena v verske kultne obrede, ki ji dajejo videz legitimnosti in upravičenosti. Je brutalno huliganstvo, preoblečeno v organizacijo in soglasje. Je zaslužnje človeštva, podjarmljenje svobodne volje in uničenje moralnosti v preobleki civilizacije in družbe. Težava ni v tem, da se »oblast« lahko uporabi za zlo, temveč da v svojem bistvu je zlo. Z vsem, kar počne, uničuje svobodno voljo in ljudi nadzoruje s prisilo in strahom. Nadomešča in uničuje moralno vest ter jo zamenja s slepo poslušnostjo. »Oblasti« ni mogoče uporabiti za dobro, saj gre za agresijo, ki je vedno sovražnik miru in pravičnosti. In tisti trenutek, ko »vlada« neha biti napadalec, ne ustreza več definiciji »vlade«. Po naravi je morilec in ropar, torej sovražnik človeštva.

Domnevna pravica vladanja je sovražnik človeštva. Začetek uporabe nasilja je sovražnik harmoničnega sobivanja. Želja po dominaciji je nasprotje ljubezni do človeštva. Prikrivanje nasilja za kompleksnimi obredi in racionalizacijami ter imenovanje brutalnega nasilja »sočutje« in »vrednote« tega dejstva ne spremeni. »Legalizacija« napačnega ravnanja tega ravnanja ne spremeni v pravičnega. Če si človek s silo podjarmi drugega, je to necivilizirano in nemoralno.

Uničenje ter krivice, ki jih povzroča, in škodo, ki jo naredi vsakemu, ki se ga dotakne, ni mogoče izničiti, če jih imenujemo »zakon« ali če pravimo, da so »potrebne«. Zlo pod kakršnimkoli imenom je še vedno zlo.

Sporočilo priročnika je preprosto:

Če ljubite smrt in uničenje, trpljenje in zatiranje, krivice in nasilje, represijo in mučenje, neboljenost in obup, prelivanje krvi in stalne spore, potem otroke učite, naj spoštujejo »oblast« in da je poslušnost vrlina.

Če pa cenite miroljubno sobivanje, sočutje in sodelovanje, pravičnost in svobodo, potem otroke učite načela individualne suverenosti; učite jih, naj spoštujejo pravice vseh ljudi, in naučite jih prepoznati in zavrniti vero v »oblast«, saj gre za najbolj neracionalno, protičloveško, protislovno, uničujoče, zlo in nevarno vraževerje na svetu.

Opomba avtorja

Čeprav je v priročniku veliko govora o tem, kako vlada in ljudje, ki opravljajo vladne službe, dobivajo denarno socialno pomoč ipd., z davki kradejo denar drugim, temu ni tako. Denar za plače, pokojnine, denarno socialno pomoč itd. ne pride od davkov, temveč z naslova rojstnega lista vsakega posameznika. Vsak človek je milijonar in vsi življenjski stroški so že vnaprej pokriti. Če ne verjamete, da je temu tako, pojdite na upravno enoto po kopijo Izpiska iz matičnega registra o rojstvu in se vprašajte, čemu je namenjena oznaka, ki je spodaj levo napisana z rdečo barvo, in kaj z rojstnimi listi počnejo. Korporacija Republika Slovenija (vse t. i. »države« so v resnici korporacije) dobi za vsakega moškega in žensko mesečno okrog 15.000 €, za otroka pa malo manj. Koliko od tega denarja dobite? Na to temo priporočam v branje priročnik :marjana :rupnika z naslovom *Priročnik za mirno plovbo po fiduciarnem sistemu* (naročite ga lahko pri :marjanu na številki 070/262-309). :primož :durjava o tem piše v esejih, ki so na voljo na spletni strani Ljudske pisarne (<https://www.ljudska-pisarna.si/>), :miran :rubin pa o tem govori v javljanjih v živo (<https://www.bitchute.com/channel/Dwn4gMSNrFQI/>, <https://mega.nz/folder/uRsJGKqR#qcJlmHnGv64iM86GsXY2hg>).

Na temo »vlade« in »oblasti« priporočam ogled kratkih videov, ki sta na voljo na <https://www.bitchute.com/video/dyH5ssnta2rS/> in <https://www.bitchute.com/video/gRJVWSyEx2Mu/>, ter filma *Jones Plantation*, ki si ga lahko prenesete s spletne strani <https://www.yts-official.cc/>.